

ŞİMDİ KADINLARIN ZAFER VE ÖZGÜRLÜK ÇAĞI

Dinci faşist iktidarın saldırılarına, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmeye, etkin uygulanmayan 6284 sayılı kanuna, fabrikalarda ve iş yerlerinde sömürülmeye, mobbinge, şiddete, göçmen kadınlara uygulanan ırkçı saldırılara, siyasi tutsaklara yöneltilen çıplak arama ve işkencelere, cezasızlık politikalarına, kaybedilen kadınlara, LGBTİ+lara dönük nefret söylemlerine... Öfkemiz var.

Biliyoruz; Biz kadınların öfkesi ve cesareti kapitalizmin sonunu getirecek güce sahiptir. Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Gününde, Mirabel Kardeşlerin yaktığı ateşi harlıyoruz.

Birbirimizden aldığımız güçle bu 25 Kasım'da da kadına yönelik şiddete karşı yaşamlarımız ve özgürlüğümüz için Şimdi Kadınların Zafer Ve Özgürlük Çağı şiarıyla sokaklardayız.

Emekçi Kadınlar

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

17 Kasım - 1 Aralık 2021 / S 130 / 2 TL

25 Kasım '21

Perşembe

19:30

Taksim-Tünel

GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM

Bir ülkenin, bir toplumun geleceğidir gençlik. Gençliği kaybedenler, geleceklerini de kaybederler. Gençler geleceklerini kaybederse, toplumsal düzen kendi "var olma hakkını" ve dayanaklarını kaybeder.

Türkiye'de gençlik, geleceğini yitirmiş. Gençler, bu toplumda mutlu bir geleceğe dair inanç ve beklentilerini kaybetmiş.

Yapılan bir araştırmaya göre gençlerin yüzde 61'i "daha iyi bir yaşam için" yurt dışına göç etmeyi istiyor! Ekonomik olarak çökmüş, karamsar... Üstelik yüzde 58'i gelecek kuşakların daha zor şartlarda yaşayacağına inanıyor. Her dört gençten üçü, ailesinin ekonomik durumu nedeniyle endişeli.

Anketlerin, araştırmaların sunduğu tablo, karanlık. Hiçbir umut yok o tabloda. Gelecek adına ışıltılı bir hayal, bir çıkış yolu yok! Bu sömürü düzeni, bu kapitalist sistem sınırları içinde varılacak hiçbir aydınlık ufuk yok.

Çocukluğunu yaşamadan izbe atölyelere sürülüyor çocuklarımız. Gençliğini yaşayamadan ailelerin geçim sorumluluğu altında ihtiyarlıyor, eriyip gidiyor gençlerimiz. Eğitim cenderesinden sağ salim çıkanları acımasız işsizlik imtihanı bekliyor.

İliklerine değin çürüyen bu sistem, gelecek umutlarını çaldı gençlerimizin. Gelecek adına verebileceği, vadebileceği hiçbir şey yok bu kokuşmuş akbabalar sürüsünün! Geleceğe dair sunabileceği hiçbir hayalleri olmayanlar, kopkoyu bir karanlıktan başka ne sunabilirler ki? Dinci faşizmin egemenliğini sürdürdüğü her bir saat, gençlerin geleceklerinden çalınmış zamandır.

Bu yüzdendir ki dizginsiz bir baskı ve saldırganlıkla ayakta durmaya çalışıyor dinci faşist iktidar. Ama baskılar, saldırılar kar etmiyor; büyüyen öfke ve isyanın önü alınmıyor. Bu düzende umutlarını ve geleceklerini yitirmişse gençler, kendi geleceklerini kendi elleriyle kurmak için mücadeleye atılırlar. Atılıyorlar da!

Eski ile yeninin, çürüyen ile yeşerenin, geçmiş ile geleceğin kavgasıdır bu. Tel tel dökülenle, ona boyun eğmeyerek yok oluşu kabul etmeyenlerin kavgasıdır. Bu karanlık sultasının, bu korku iktidarının sonu getirilmeli; dinci faşist iktidar ve faşist devlet yıkılmalı!

Gençler!.. Çaresiz ve seçeneksiz değilsiniz. Çare sizsiniz!

Gençliğin safı, özgürlükleri kazanmak için dinci faşizme karşı dövüşenlerin yanındır. Geleceğinizin elinizden alınmasına, özgürlüğünüzün çalınmasına izin vermeyin! Kendi geleceğinizi elinize

alın! Bu zulüm düzenini yıkacak olan kavgaya omuz verin!

Bu sömürü ve baskı düzenini yıkacak olan birleşik devrimdir. Gençliğe özgür ve umut dolu yarınları sunacak olan; zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirecek olan; ezilen Kürt ulusunun özgürlük hakkını sağlayacak olan; herkese iş ve çalışma hakkı sağlayacak olan; tüm emekçi çocuklarının özgür ve bilimsel eğitim haklarını sağlayacak olan... toplumsal devrimin, halklarımızın birleşik devriminin ta kendisidir! Geleceği ve gençliği kazanacak şey, devrimdir.

Evet bu düzende bir gelecek yok. Ama gençlik için ışıltılı bir gelecek var kapitalist sistemin sınırlarının ötesinde. Bu yüzden söylendi "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm" diye.

Unutulmasın, "dünyanın gençliğidir komünizm"!

>>Editör...

DEVİRİMİ GERÇEKTEN İSTEMEK?

Bu düzenin değişmesi, değiştirilmesi gerektiğini zenginler sınıfı dışında kabul etmeyen ve etmeyecek bir kişi dahi bulmak artık mümkün değil. Toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı, diğer ücretli emekçiler, yoksullar, işsizler, kadınlar ve gençlik düzenin değişmesini şiddetle istiyorlar.

Bu tespitin kanıtlarını her gün yapılan ve emekçilerin, yoksul halkın nabzını yansıttığı kuşkusuz olan sokak röportajlarında görebiliriz. İnsanlar yani sözünü ettiğimiz toplumsal güçler sadece köklü değişim istemlerini ifade etmekle kalmıyorlar; ama onunla birlikte düzene olan derin öfkelerini ve kinlerini de artık korkusuzca dile getiriyorlar.

Mücadelemiz Emekçinin
Devrimci İktidarı İçindir

C.Dağlı

2

Savaşın Kazananı
Devrim Olacaktır

K.Taylan Kızıldağ

5

Savaşa Doğru Koşar Adım

Taylan Işık

6

Sudan Devriminden Öğrenmek

Sinan Kaleli

7

3

MÜCADELEMİZ EMEĞİN DEVİRİMCİ İKTİDARI İÇİNDİR

G. DAĞLI

BAŞYAZI

Son elli yılı alırsak, sınıfların durumunda elle tutulur bir değişiklik olduğunu görürüz. Orta sınıfların mülksüzleşmesi daha önce görülmemiş bir hızla ve birçok yolla derinleşirken, tekel-dışı sermayenin tekelci sermayeye olan bağımlılığı arttı. Sermaye, daha az elde toplanırken, emekçi sınıfların yokluk ve yoksulluğu çok ileri boyutlar kazandı. Toplumsal sınıflar arasındaki kutuplaşma, karşıtlık ve çelişki en bariz düzeyde. Bunun zorunlu ve kaçınılmaz bir sonucu olan, sınıf çatışması, her yerde, en uç noktada ve en şiddetli seviyesinde. Bununla, sınıf savaşının devrim aşamasına girdiğini anlatmış oluyoruz.

Yarım yüzyılda, sınıfların karşılıklı ilişkisinde ve güç dengesinde gözle görülür değişiklik oldu. Değişikliğin pratik kanıtı, sınıf savaşının iç savaş biçiminde sürmesidir. İşçi sınıfı ve emekçi halk yıllarca süren iç savaşı yürütecek nitelik bakımından ileri bir konuma gelmiştir. Sadece teoride değil, pratikte de devrimci bir sınıf olan işçi sınıfı, uygulamada devrimci niteliğine uygun bir tavır sergiledi. Onun devrimci pratiği, tüm bu dönemi, yoğun devrimci bir dönem haline getirdi. Yoğun devrimci dönem, sayısız devrimci eylemin meydana gelmesi ve tüm olayların devrimi oluşturmasıdır. Bu kadar uzun zaman içinde, bu kadar büyük toplumsal çatışmaların olduğu bir yerde, sınıfların karşılıklı ilişkisinde değişiklik olmadığını söylemek için metafizik düşünceye sahip olmak gerekiyor.

Bütün bu mücadele yılları boyunca, tekelci sermaye ve onların devleti, askeri faşist darbelerle başvurdu. Ama diğer dönemlerde emekçi halklara, Türkiye ve Kürdistan proletaryasına, komünistlere saldırılar, darbe dönemlerinden çok farklı olmadı. Sermayenin ve faşist saldırıları devrimcilere ve çeşitli kitlelere yönelik katliamlara dönüştü. Egemen sınıfın ahmaklığı suradadır ki, bu tarihsel hareketin sineceğini sanmalarındır. Onlar, hareketi bastırıp, ondan kurtulacağını düşündükleri bir sırada, devrimci hareket, karşılarına çok daha kararlı, ısrarlı ve güçlü olarak çıkmıştır. En çetin, en baskıcı, en riskli eylemlerin yapılmak zorunda kalması, hareketin savaştı niteliğini güçlendirmekten başka bir sonuç yaratmadı.

Sınıfların uzun yıllar boyunca açığa kapışması, bu süreç boyunca büyük deneyimlere sahip olması, savaştı yeteneklerini güçlendirmesi bu mücadelenin geleceği açısından büyük bir önem ve değer taşıyor. Geleceği ele geçirmek isteyen bir sınıf bugüne kadar verilen mücadeleye ve bugün verilen kavgaya bu açıdan yaklaşıyor. Sadece başarılarla değil, başarısızlıklarımızla da, gelecek mücadeleye etkili itiş vermesi, savaşta üstünlük sağlanması yönünden bakar. Uzun çar-

şımalardan, çatışmalardan geçilmesinin asıl önemi, gelecek için her yönden güçlü konu ve konular sağladığımızdan ileri geliyor. Kapitalist sınıf, artık teoride ve pratikte, kavgada ustalaşan kitleler ve komünist güçlerle karşı karşıya. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci savaştı, devrimci savaştı yerleşti ve alışkanlık haline geldi. Burjuvazi, savaşın sonucunu ileriye atarak, zaman kazandırdı. Zamanla bu işin üstesinden geleceğini düşündü. Oysa zaman bizim lehimize işliyor. Zaman içinde değişim kazanmamıza olanak sağlıyor. Zaman içinde devrimi gerçekleştirecek bir noktaya geldik.

Sınıf savaşının yoğun yılları şunları da ortaya çıkardı: bütün bu dönem içinde, burjuvazinin tüm siyasi eğilimleri, tüm siyasi hareketleri sırasıyla iktidara geldi. Ve hepsi de teşhir oldu. Tümü tekelci sermayenin partileri oldukları, aralarındaki biçimsel farklılıklara karşın toplumsal doğalarının ve politik özlerinin aynı olduğu, hepsinin varlık nedeninin kapitalist düzene hizmet etmek olduğu en sıradan birinin gözünde bile açığa çıktı. Burjuva toplumsal sistemin ve onun politik yapısının teşhir olması, emekçiler açısından, onların sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini yıkmak için başlı başına bir gelişmedir.

Zaman başka bir şeyi daha ortaya çıkardı: Küçük burjuva sosyalizminin, toplumsal doğası gereği, büyük sermaye karşısında devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürmeyeceği, mücadeleyi, işçi sınıfını, emekçi halkları yarı yolda bırakacağı kesinlikle anlaşılmalıydı. Onların vardıkları nokta, burjuvaziyi tehdit edemeyecekleri sınırlar içinde siyaset yapmak. Tabii bu, burjuvaziyle, sınıf işbirliği politikasıdır. Ama onlara bakılırsa, kendileri emekçilerin çıkarlarının has savunucularıdır. Oysa on yıllardır sürdürdükleri uzlaşma, ılımlı iyileştirmeci vb. çizgiyle burjuvazinin has hizmetkarları olduklarını gösterdiler. Onları, burjuva muhalefeti iktidara getirmek için iş başında görüyoruz.

Burjuvazinin bütün siyasi eğilim ve akımlarının sırasıyla iktidara gelmesi, sınıf karakterlerini her bakımdan sergilemeleri, tamamen teşhir olmaları, küçük burjuva sosyalizminin uzlaşmacı, sınıf işbirliği çizgisinin kendisini iyice açığa vurması, sıranın devrimci sınıfa, işçi sınıfına geldiğini açıklıyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin emekçi sınıfın dikkatlerini üzerine çekmesi bundandır. Emekçi kitleler, yönünü devrime çevirdi. Bu durumda, devrimci komünist partinin Leninist partinin görüşlerinin özenle incelenmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

İşçi sınıfı, uzun süreli mücadelelerden, çatışmalardan geçerek, kendisi için sınıf, halka ve devrime öncülük edecek bir devrimci sınıf konumuna geldi. Mü-

cadele olmadan, grevler, sokak çatışmaları, başkaldırı, ayaklanma olmadan, devrimci pratik olmadan, proletarya, devrimci bir sınıf, devrimin önderi bir sınıf konumuna gelemez. Uzun iç savaş, emekçi sınıfı devrimci bir sınıf durumuna getirdi. Ücretli emekçiler, ancak devrimci sınıf olarak, tarihsel rolünü yerine getirebilir.

Ortak amacı, işçi sınıfının kurtuluşu amacını benimsemeleri, onlara çok ileri bir nitelik kazandırdı. Emekçi sınıfı dönüştüren, kolektif amaç doğrultusunda yapılan ortak eylemlerdir. Asıl dönüştürücü olan, mücadelenin devrimci komünist içeriğidir. Pratiğe yön veren, onu devrimci pratik yapan, mücadelenin devrimci içeriğidir. Hiçbir şey, emekçi kitleleri doğrudan doğruya dünyayı değiştirme eylemi kadar etkileyip, harekete geçiremez.

Derinleşen sınıf çatışmaları, kapitalizmin siyasi katliamları vb. çalışan sınıfı, düşman karşısında birlik halinde hareket eder noktaya getirdi. Ortak düşmana karşı ortak hedefler için, emekçi sınıfın kendi arasında kaynaşması ve mücadele birliğini örmesini sağladı. Bu sürecin bütünlüğü mücadele halinde geçtiği içindir ki, proleter sınıf, yetkin öncü bir sınıf durumuna geldi.

İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinde devrim uğruna, bütün bütüne, yeni bir dünya kurma uğruna atıldığı kavgada değişti, devrimci bir sınıf durumuna yükseldi. Devrim ise, bu ekonomik-toplumsal yapıdan doğuyor. Devrim, nesnel toplumsal koşulların ve devrimci sınıf mücadelesinin sonucu olarak önümüze geldi. Kapitalist toplumsallaşma (sosyalizasyonu) sermayenin büyümesinin tarihsel eğilimidir. Kapitalizmin, tekelci kapitalizm aşamasına girmesiyle, üretimin sosyalizasyonu boyutlanmıştır. Kapitalist toplumsallaştırma olmadan, tekelci sermayenin egemenliğinden söz edilemez. Ama aynı toplumsallaştırma devrimi yaratan topraktır. Burjuvazi, toplumsal devrimi ne kadar ötelese de, toplumsal devrimin yeniden ve yeniden gündeme gelmesi, kapitalist toplumsallaşmanın aldığı boyutlar sonucudur. Bu öylesine bir gelişme düzeyi ki, üretici güçlerin komünist toplumsallaşması, kolektif mülkiyete geçişi olmadan, insanlığı bekleyen yıkım ve daha büyük yıkımdır. Bu durum, şu devrimci sonucu insanlığa dayatmıştır: Toplumsal üretici güçlerin serbest bırakılması. İşte bu tam da devrimin yapacağı bir şeydir.

Karşıtlıklara, uzlaşmaz çelişkilere dayanan toplumsal bir yapı dağılmak zorundadır. Daha yakından bakıldığında, bu toplumsal yapının kendi yıkılış öğelerini kendi içinde barındırdığı görülecektir. Sınıflar savaşının devrimci biçim alması, yoğunlaşması ve şiddetlenmesi, en uç noktalara doğru ilerlemesi, yeni toplu-

mun doğuşunu biraz daha hızlandırıyor. Kapitalist sistemin daha çok zorbalığa başvurması, daha saldırgan ve baskıcı olması, bu süreci kendi sonuçlarına doğru ilerlemesini durduramaz. Tersine, süreci daha da hızlandırmaktan başka bir şey yapamaz. Geleceği ele geçirmek, en ilerinin sorunu değil, bugünün sorunudur. Devrim bu işi başarmazsa, kutuplaşma çok daha derinleşecektir. Bu da, çatışmanın derinleşmesi yani toplumun bu çatışmada kendi güçlerini tüketmesi demektir.

Sosyalizm bu derin çatışmayı çözebilir ve çözmek zorundadır. Bu nedenle, halk demokrasisi ve sosyalizmin mücadelesinin başarılması çok önemlidir, yaşımsaldır ve ivedidir.

Özellikle bir süreden beri, birçok insan, yasama, yürütme ve yargının tek elde toplandığını daha sıkça söyler oldu. Burjuva muhalefet ve küçük burjuva muhalefet, siyasi iktidarı bu yönde eleştiriyor. Devlet gücünü kullanma için kurumlarından yararlanma, öteden beri, kapitalist güçlerin ve onların siyasi partilerinin aralarında bir çekişme ve çatışma konusudur. Bunun etrafından çatışma gitgide şiddetleniyor. Burjuva güçler, şu gerçeğin üstünü örtüyorlar. Hangi parti iktidara gelse aynı şeyi yapıyor. Burjuva güçlerin kendi aralarındaki çekişmelerin tozu dumani içinde göz ardı edilme istenen asıl şey, devlet iktidarının, emekçi halklara karşı kullanılan bir baskı aygıtı olduğudur. Devletin sınıfsal karakteri ve rolü burada tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Bütün burjuva güçler, devletin sınıfsal karakterini ve emekçilere karşı bir baskı mekanizması olduğunu gizlemekte tam bir anlayış birliği içindedir. Ama onlar bunun üstünü ne kadar örtmeye kalksalar da, sınıf savaşının gelişimi, durumu apaçık gözlerin önüne seriyor. Bu son yıllarda çok daha açık olarak görüldü.

Dahası var. Bütün burjuva partiler, devletin kuvvetler ayrımının bütün o biçimsel ve göstermelik görünümüne karşın, gerçekte, tüm güçlerin tekelci sermayenin elinde toplandığını gözlerden saklamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu, onların sınıfsal görevleridir. Uzlaşmacı sosyalist siyasetler dikkatleri tüm güçlerin toplandığı bu tekelde, başka yere çekmeye çalışıyorlar. Dikkatleri sadece burjuvazinin belli güçlerine yöneltmelerinin nedeni, kapitalist sınıfı bütün bütüne karşılanma almamalarıdır. Ne var ki, bu yaklaşımları, tam da kendi uzlaşmacı siyasi tavırlarını ele veriyor. Tüm bu gerçekte, sınıf mücadelesinin uzun süreci içinde ortaya çıkıyor.

Devletin, burjuva sınıf niteliği çarpıtılınca, aynı şey demokrasi için de yapıyor. Demokrasi, bir devlet biçimidir, siyasal devlettir. En çok da, demokrasinin, bir siyasal devlet olduğu göz ardı edilmiş ya da onun bu yapısı çarpıtılmış-

tır. Bu gerçekliğe rağmen, onlar, genel olarak demokrasi hakkında çarpıtmalarını sürdürüyorlar. Tespit bu şekilde çarpıtılmış olunca, buradan çıkarılan siyasal sonuç da, demokrasiden yana olanlar ya da demokrasiye karşı olanlar gibi bir öznelci, uzlaşmacı çözüm oluyor. Burjuvazinin sınıf egemenliğini devrime hedefi olmayanların, kitleleri bununla oyalamalarında şaşılacak bir şey yoktur.

Tam da, zaman içinde kapitalizmin kendi gelişme yasalarının kaçınılmaz sonucu olarak, burjuva toplumsal sistem kendini tüketmişken, bu toplum kendi güçlerini de tüketmişken, onu doğrudan doğruya yıkmayan olanaklarının bu denli arttığı bir sırada, emekçi devrimci görev, bu yıkılışı devrimci eylemlerle, devrimci halk ayaklanmasıyla gerçek yapmaktır. Zamanın akışı, devrimci sınıf savaşının gelişmesi, bu devrimci görevi önümüze koymuştur. Görev yerine getirilmelidir.

Pandemi boyunca -neredeyse iki yıl olacak- eylemlere, etkinliklere, gösterilere konan yasaklara, baskılara ve saldırılara aldırış etmeden, işçi sınıfının diğer emekçilerin, kadınların, öğrencilerin, köylülerin mücadelesi ve eylemleri devam etti. Şimdi daha da arttı. Çok geçmeden eylem dalgasında bir patlama olacaktır. Hep söylediğimiz gibi, kitlelerin eylem örgütlenme kararlılığında bir sorun yok. Koşullar ne kadar baskıcı olursa olsun, istediği zaman, istediği yerde, eylem yapabiliyor. Devrimci eylemlilik, emekçi halk kitlelerinin, kadınların ve gençliğin bilincinde derin bir kök salmıştır. Burada esas mesele ve dolayısıyla temel görev, eylemlerin emekçi sınıfı, ezilen ve sömürülenlerin devrimci iktidarı için mi yapılacağı, yoksa burjuva güçleri iktidara taşımak için mi yapılacağıdır. Uzlaşmacı siyasi hareketler kitle eylemlerini, burjuva muhalefeti iktidar yapmak için kullanıyorlar. Bu amacın kendisi, doğası gereği, kitlelerin eylemlerini zaman içinde etkisizleştirir, boşlaştıracaktır. Bu, devrimci güçlerin bitirilmesi, devrimci mücadelenin öldürülmesidir.

Bugün burjuva muhalefeti iktidar yapmak isteyenler, dün de başka burjuva güçlerin iktidar olması için çalıştılar. Kısacası, onların ömürleri, burjuvaziye hizmet etmekle geçti. Bu uzlaşmacı anlayışın dışında Leninist Parti, işçi sınıfının ve emekçilerin iktidarı ele geçirmesi için mücadele verdi. Bu temel anlayış farkı, kitlelere, eylemcilere açık olarak ve ikna edici biçimde anlatılmalıdır. Herkesin somut olaylar karşısında ve burjuva partiler karşısında politikası ve pratik tutumu belli. Yani kitleleri gerçek devrimci siyasi anlayış ve tavırda ikna edecek dünya kadar olay var. Bu görevi yerine getirmek, devrimin geleceği açısından temel önemdedir.

Ulusal Sorunun Çözümü Üzerine

Ulus, tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme birliği temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur. Ulusal sorun ise bir ülkenin pazarına başka bir ulusun egemenlerinin sahip çıkmasıyla başlar. Bu sorun çıkış noktası nedeniyle asıl olarak uluslardan çok ezen ve ezilen ulus egemenlerinin arasındaki bir sorundur. Burjuvazinin proletarya üzerindeki hakimiyeti sona ererse, ezen ulusun ezilen ulus üzerindeki baskısı da sona erer.

Ulusların oluşumu feodalizmin tasfiyesi ile kapitalizmin gelişim süreci arasında olmuştur. Bu sorunu ise kapitalizm henüz emperyalizm aşamasına geçmemişken yani henüz devrimci yanı varken, burjuvazinin bu sorunu çözmeye şansı vardı. Fakat, günümüzde olan emperyalizm ve faşizm koşullarında bu sorunun çözümü proletaryanın elindedir. Yalnız proletarya öncülüğünde olan çözüm yani devrim gerçek ve kalıcı bir çözümdür.

Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntıları üzerine kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin burjuvazisi gelişimini devrimci yolla değil evrimci yolla yapmak durumunda kaldı. Güçlü bir sermaye yapısının olmaması ve Kürdistan'dan nitel olarak ileri

üretim ilişkilerine sahip olmaması nedeniyle K.Kürdistan'ı sömürgeleştiremeyip kendi sınırları içerisine katarak ilhak durumuna getirdi. Bu yaptığı siyasi ilhaktı. Zaman içinde K.Kürdistan ile pazar birliği sağlandı ve ekonomik ilhakını gerçekleştirdi. Siyasi ve ekonomik ilhakını tamamladıktan sonra ise hız kesmeden Kürt halkını Türkleştirme yoluna girdi. Fakat bunda başarılı olmadı. UKH yani ulusal kurtuluş hareketi giderek güçlendi.

4 parça Kürdistan sadece Türkiye Cumhuriyeti tarafından değil, Irak, İran ve Suriye tarafından da ilhak edildi. Ama, her parça kendi içinde değişiklik gösterdi. K.Kürdistan temelinde ulusal sorun, devrimin önemli bir sorunudur. Leninistlerin bu konuya bakışı yıllar öncesine dayanır. Bilimsel temelde ilerleyen görüşlerdir. Leninistler ulusal sorunun devrimle çözüleceğine işaret ederek K.Kürdistan'ın ilhak olduğunu savunurlar. Ulusal sorunu çözmek ancak Leninist bir yolla mümkündür. Bu ise devrim yoludur.

Devrim yolu dışında başvurulan "demokratik barış" olmayacaktır. Bu "barış" Kürdistan'da olan devrimci gücü ortadan kaldırmak için çalışan bölgenin ilhakçı, gerici burjuva devletlerinin işine

gelir ve kendilerini güvene alırlar. Böyle bir "çözüm" ilhaka son vermez, tam hak eşitliğine dayanmaz ve birleşmenin ön koşulu ayrılma hakkını kabul etmez. Eğer demokratik barış olursa UKKTH yani ulusların kendi kaderini tayin hakkı gerçekleşmez, sınırlı haklar uğruna egemen ulusun egemenliği daha da artar ve sonrasında tekrar eski gücüne kavuşursa seve seve verdiği o "hak-

ları" geri alır. Bunun dışında sunulan çözümlerden yeni bir anayasa da işe yaramaz. Bu durum mecliste veya masada çözülmaz. Kürdistan sorununu Kürdistan proletaryası önderliğinde çözülebilir, gerçek çözüm Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleyebilmesi için uygun siyasal ve toplumsal koşulların yaratılacağı halk devrimindedir, bu devrimin zaferi için verilecek birleşik devrim mücadelesindedir. Kürt halkına zafer getirecek mücadele devrimden geçmelidir.

Bize gerekli olan Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi bu iki ülkenin proletaryası öncülüğünde halkların mücadele birliği temelinde gerçekleşecektir. Halkların kardeşliği ancak bu devrimden sonra dilde açan güle dönüşebilir.

Sadece tam hak eşitliğini savunmak, demokratik barışı savunmak, sosyal şovenlerin de işine gelir çünkü onlar UKKTH ilkesini hiçe sayarlar. Birleşmenin ön koşulu ayrılma hakkını savunmazlar. Biz birleşmeden yanayız çünkü ekonomik gelişme için daha yararlı olacaktır; ama bu birleşme, tüm şartlar eşit olursa ve Kürt halkı ayrılma hakkına sahip olursa olur. Ezilen ulusun sosyalistleri birleşmeden, ezen ulusun sosyalistleri ise ayrılma hakkını savunmalıdır. Bütün uluslardan işçilerin birliği, ancak bu saf enternasyonalist temelde sağlanabilir.

Genç Bir Leninist

Editör

DEVİRİMİ GERÇEKTEN İSTEMEK?

Baş tarafı 1. sayfada

Ne zindan korkusu, ne tutuklanma korkusu kin ve öfkelerini dile getirmelerine engel oluyor.

Aynı gelişmeyi işçi sınıfı içindeki kaynaşmada, sürekli artan eylemlerde ve eylem isteğinde de görebiliriz. Abartmadan söyleyebiliriz ki, dinci faşist iktidarın, faşist devletin ve patronların dozu her gün artan baskı ve terörüne rağmen işçi sınıfında eyleme geçme isteği her geçen gün güçleniyor.

Burjuvazi ve onun politik güçleri dahil, tüm politik güçler birleşik devrimin yükselen bir çizgi izlediğinin farkında. Artık burjuva yazarların dahi dinci faşist iktidarın bazı adımları için o çok nefret ettikleri "devrim" kavramını kullanmaya başlamaları, başlı başına bir kanıt sayılmalıdır.

İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların, yoksulların devrimci duyguları ve sevgileri belirgin bir hal aldıkça sosyal reformistler, liberaller, burjuva sınıf ile uzlaşmak için büyük çaba içinde olan uzlaşmacılar dahil "herkes" köklü değişimden yana görünmeye başladı.

Ama bütün bu köklü değişim görüntüsüne rağmen işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara ne tek gerçek kurtuluş yolu olan devrim yolunu gösteriyorlar, ne de bu politikalarıyla uyumlu olarak, parlamenter yoldan, parlamentodan vazgeçiyorlar. Onlar, işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara, kendilerine karşı tepeden tırnağa silahlı burjuvaziden iktidarı hala "barışçı" yoldan, seçim ve parlamento yoluyla alabilecekleri yalanını söylemeye devam ediyorlar.

Onlar sosyalizmi istiyorlar ama "barışçı" yol-

dan. Onlar emekçilerin iktidar olmasını, "söz, yetki, karar" sahibi olmasını istiyorlar ama bu düzeni bir devrimle yıkmadan. Bu sosyal reformistler üretim araçlarının, fabrikaların, toprakların emekçilerin eline geçmesinden yana olduklarını iddia ediyorlar ama işçi sınıfına karşı tepeden tırnağa silahlı burjuva sınıfı dokunmadan. Yeni bir toplum ister görünüyorlar, ama eski toplumu bir devrimle yıkmadan. Kısacası, kapitalizmden sosyalizme geçmek istiyorlar ama "barışçı" yoldan.

Kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş bu kesimlerin buldukları bir şey değil. "Barışçıl geçiş", düşüncesi, burjuvaziyle uzlaşmanın bir yolu, bir yöntemi olarak Engelslerin yaşadığı dönemden beri var. Yani devrimci komünistleri her fırsatta "eski fikirleri" savunmakla eleştiren, küçümseyen bu insanların düşünceleri gerçekte yüzyıldan fazla zaman önce çürütülüp tarihin çöplüğüne atılmış fikir kırıntılarından ibarettir.

Türkiye'de ise, 60'lı yılların TİP'inden başlayan kapitalizmden sosyalizme devrimsiz, barışçıl geçiş düşüncesi daha 70'li yılların başında Denizler, Mahirler tarafından reddedilmişti. Şimdi Denizlerin, Mahirlerin adını ağızlarından düşürmeyenler, devrimin bu önderlerinin Aren-Boran-Aybar üçlüsünde cisimleşen parlamenter yoldan sosyalizme barışçıl geçiş düşüncesi nedeniyle TİP'ten ayrıştıklarını sessizlikle geçiştiriyorlar.

Emekçi, yoksul kitlelerin, işsizlerin, kadınların, gençliğin devrimci duygularla yüklü olduklarının farkında olan bir sosyal reformist parti, bir

yandan devrimci söylem kullanıp öte yandan kitlelere parlamenter yolu, barışçıl geçiş yolunu üstü kapalı biçimde göstermenin tipik örneğini verdi. Bu parti, bir ilde yaptığı bir mitingde kitlelere "Devrimci demokratik cumhuriyet" için birleşme çağrısı yapmış.

Çağrının gerçekten "devrimci demokratik" bir cumhuriyet için yapıldığını varsaydıysak her sınıf bilinçli işçinin, devrimci gencin şu soruyu sorması gerekiyor: Burjuva faşist devletten "devrimci demokratik" cumhuriyete yani "devrimci demokratik" devlete geçiş nasıl olacak? Daha somut haliyle şöyle sorulmalı: Bir toplum biçiminden bir ötekine; kapitalizmden sosyalizme geçişi kastediyseniz bu geçiş nasıl olacak? İstisnasız bütün sosyal reformistlerin sormaktan kaçındıkları ya da sessizlikle geçiştirdikleri soru budur.

Sosyal reformistler, uzlaşmacılar bu soruyu ya sormaktan kaçınırlar ya da önemini küçümserler. Çünkü, sosyal reformistler bugünkü toplumun gelişerek yavaş yavaş sosyalizme geçeceğine işçi sınıfını, emekçileri, yoksulları, kadın ve gençleri inandırmaya çalışıyorlar. Böylece, devrimin toplumsal güçlerini gerçek düşmanları hakkında derin ve yaşamsal bir yanılgıya sürüklüyorlar.

Kapitalizmden sosyalizme "barışçıl geçiş" düşüncesi, sınıf savaşına ilişkin bilimsel düşüncenin, Marksist düşüncenin vardığı sonuçları sonuna kadar götürmemenin bir neticesidir. Sosyal reformistler, uzlaşmacı partiler sınıf savaşına ilişkin ulaşılmış bulunan sonuçları sonuna kadar götürmeme konusunda her zaman son derece dikkatli davranırlar.

Çünkü bu, burjuvaziyle köprüleri atmamanın temel koşuludur.

Yine de, sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların "devrimci demokratik cumhuriyet", "cumhuriyet ve sosyalizm" vb. çağrılar yapıyor olmaları, devrimin en temel meselelerinin; kapitalizmden daha ileri ve yeni bir topluma geçiş biçimleri sorununun gündeme geldiğini tartışılmaz biçimde kanıtıyor.

Kapitalizmden sosyalizme; eski bir toplumsal biçimden yeni bir toplumsal biçime nasıl geçilecek? Kısaca "Zor yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir." İşçi sınıfına, emekçi sınıflara, yoksullara ve ezilen halklara karşı tepeden tırnağa silahlanmış burjuvaziye, zor yoluyla, yani devrim yoluyla silahsızlandırmadan; buna karşılık, bütün emekçi sınıfları silahlandırmadan burjuva egemenliğini yıkamazsınız.

Devrimci halk iktidarı -dileyen buna devrimci demokratik iktidar, devrimci demokratik cumhuriyet de diyebilir, fark etmez- ve onun somut biçimi olarak Geçici Devrim Hükümeti devrimin en temel meselesidir.

Devrimci demokratik cumhuriyet ya da başka bir kavram altında yeni bir toplum, sosyalizm çağrısı yapan devrimci iktidar ve onun hükümeti, geçici devrim hükümeti sorununu ortaya atmak zorundadır. Bu çağrıyı yapıp yüzünü seçim ve parlamento dönme emekçi sınıfları aldatan bir iki yüzlülüktür.

Kobane Günü Kutlandı

İsviçre'nin Basel kentinde bir araya gelen Kürdistanlı, Türkiyeli ve İsviçreli, 6 Kasım günü yapılan bir yürüyüşle 1 Kasım Dünya Kobane Günü'nü kutladı.

Die Welt Park'ta (Merkez Tren İstasyonunun karşısı) toplanan binlerce kişi sloganlarla toplandı. Öğle saatlerinde ölümsüzleşen devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından Basel'in ana caddelerinde yürüyüşe geçildi. Kitlenin en önünde Kürdistan'daki kimyasal silah kullanımına dikkat çekmek amacıyla beyaz önlükler ve gaz maskeleri takan bir grup yer aldı. Yürüyüş başlarken, Kürdistan'da kimyasal silahlar kullandığını belirten dövizler taşındı, Almanca olarak konuşmalar yapılarak saldırılar protesto edildi. "Dün nasıl Kobane'yi beraber savunduksak bugün de işgal ve katliam saldırılarına karşı Kürt halkını, Kürt gerillasını ve Kürdistan'ı beraber savunacağız" denildi.

Yürüyüş sırasında sık sık "Yaşasın Kobane Yaşasın Gerilla", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Her Yer Kobane Her Yer Mücadele Alanı" sloganları atıldı, Almanca konuşmalar yapıldı. Yürüyüş boyunca kortejin en önünde çevik kuvvet polisleri yürüdü. İsviçreli devrimciler UBS Bankası duvarlarına "Biji Berxwedana Gerilla" afişi astı, polis hemen müdahale etmek için harekete geçti. Ancak devrimcilerin kitlenin arasına dağılması üzerine gözaltına alamadı.

ClaraPlatz'a ulaşan kitle burada bir süre durdu ve konuşmalar, sloganlarla eylemi sürdürdü. Araç ve tramvay trafiği durduruldu.

Ana caddeler üzerinden yaklaşık 1 saat süren yürüyüşle Claramatte Park'a sloganlar ve ajitasyon konuşmaları ile ulaşan kitle, eylemi burada sona erdirdi ve müzik dinletisi için Basel Kürt Derneğine geçildi. İsviçreli yerel devrimci gruplar ve Wasser Strasse rap konseri verdi.

Ekim Devrimi'nin Yolunda İleri... Daha İleri...

HBDH Yürütme Kurulu, Ekim Devriminin yıldönümü dolayısıyla bir açıklama yayınlamak için "Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğümüzü Kazanacağız! İleri... Daha İleri..." dedi.

Açıklamada "Ezilenler çağlar boyunca isyan etti, ayaklandı. Yendi, yenildi ama hep mücadele ettiler. 'Özgürlüğün şafağında', Paris'te kısa süreli Komün deneyiminden sonra 7 Kasım 1917'de, Rusya'da özgürlüğünü fethettiler! Birinci emperyalist paylaşım savaşının canice yıkımları arasından yükseldi devrim bayrağı. Dayanılmaz açlık ve sefaletle önce kadınlar isyan etti." denildi.

Ekim Devrimi, tüm dünyada "proleter devrimler çağı"na başlattı...

"Evet, Ekim Devrimi baştan aşağı cüretin simgesiydi. 'Devrim yapma' cüretinin ta kendisiydi! Dünyanın devrimci dönüşümüne tutkuyla bağlılığın cisimleşmesiydi. Adı Lenin ile anılan öncü partinin, muazzam yönlendiriciliğinin girişkenlik ve cesaretiyle şekillendi" denilen açıklamada devrimlerin duru gökte çakan şimşekler olmadığı, bugün tüm yerkürede olduğu gibi sistemin krizinin derinleşmesi olduğu söylendi.

"Bir sistem krizidir yaşanan! Kapitalist uyguladığı sonunu muştulayan bir sistem krizi. Dünya halkları, işçi ve emekçiler, tüm ezilenler her

katada sermayenin bu yıkım düzenine karşı isyan halinde. Her yerde harekete geçiyor yığınlar, mücadeleye ediyor. Devrimlerin olması için her şey uygun. Tam da Ekim Devrimi'nin cüreti, tutkusıyla kavgaya atılacak dönemden geçiyoruz.

Bu küresel krizin ortasında, sistemin zayıf halkalarından Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da burjuva faşist diktatörlük çürüyor. Tel tel dökülüyor. Ekonomik ve siyasal krizin pençesindeki faşist diktatörlük, her alanda dağılma belirtileri gösteriyor. Faşist diktatörlüğü böylesine çürüme ve çözülme noktasına getiren temel güç, emekçi halklarımızın bastırılmaz ve önüne geçilemez bir hal alan mücadelesi ve isyanıdır. Bu güç yeni toplumu yaratmak için yola çıkan ve on yıllardır verdiği kan ve can bedelli mücadeleyle ilerleyen ezilenlerin örgütlü öncüleridir. Bu güç isyan eden

kadınlar, direnen emekçiler, başkaldıran gençlerdir. Bu güç dağlarda ve şehirlerde yürütülen ve gün geçtikçe büyüyen savaştır. Yok edilemeyen iradi meydan okuyuştur. Bu güç Birleşik Devrim'in önu alınmaz ilerleyişidir!" diye süren açıklamada "Bu topraklar devrim topraklarıdır. Ekim Devrimi'nin 'devrim yapma' cüretini kuşanmaların yarattığı '71 devrimci kopuşuyla girilen 'zora dayalı devrim' yolu, yarım asırdır en ağır bedeller pahasına yürümüyor. Bizi bugünlere getiren mücadele, son yarım yüzyıldır kesintisiz sürüyor. Artık daha ileri gidecek durumdayız." vurgusu yapıldı.

Birleşik Devrim Hareketi'nin ölümsüz önderlerin bu "devrim yapma cüreti" temelinde kurulduğu söylenerek, "Girilen yol, halklarımızı zafere götürecektir devrim yoludur. Şimdi bu doğrultuda daha ileriye hedefleme, daha ileri adımlar atma, sıçrama ve hedefe doğru yükselme zamanıdır. Bu çürümüşlüğü toprağın en derinine gömeceğiz! Bu devleti, bu çürümüş faşist zulüm düzenini yıkacağız, paramparça edeceğiz!"

Çizimiz bellidir. Yönümüz bellidir. Hedefimiz bellidir. Ekim Devrimi yolunuzu aydınlatıyor. Bizlere yol göstermeye devam ediyor." denilerek sonlandı.

Ekim Devrimi Yolu Gösteriyor

Buzu kırana, yolu açana selam olsun! 104 yıl önce ezilenler ilk defa ezenleri yendi. İlk defa sınıfmız bir avuç asalağı alt etti. Marksizmin ve Leninizmin yol göstericiliğinde, Lenin ve Stalin yoldaşların önderliğinde, binlerce fedakar komünist sayesinde sınıfmız zafer yüzü görebildi.

Tarih 25 Ekim (Miladi Takvime göre 7 Kasım) 1917'yi gösterirken Lenin önderliğinde Bolşevikler tüm dünya halklarına ve işçi sınıfına umut olan devrimi zafere ulaştırdılar: Bolşevik Devrimi!

Devrimi yapan sadece Ruslar değildi ya da birkaç işçi. Devrimi yapan geçmişten bugüne gelen sarsılmaz bilimsel dünya görüşü Marksizm-Leninizm ile kuşanan proletaryaydı. O günden sonra her şey değişti. İlk defa kaybetmedik ama ilk defa kazandık. Şanlı işçi devletinin kuruluşu tüm dünya halklarına umut oldu. Avrupa'daki hayalete artık tüm cihani sarmıştı. Yeni proleter devlet sosyalizme yöneldi ve onu ete kemiğe büründürdü. Yeni sistem ise yeni insanı.

Bu yeni kurulan devletin ardından, çok geçmeden yeni işçi devletleri oluştu. Dünyanın hangi noktasında olursa olsun işçilerin yüreği birlikte atıyordu. Enternasyonalist dayanışma büyüyordu.

Burjuvazinin hüküm sürdüğü bu topraklarda ise işçiler ya hiç olacaklar ya da devrimci bir sınıf olacaklar. İşçi sınıfı önderliğinde ve halkların birlikte mücadelesiyle elbet ki sınıfmız bu kavgayı kazanacak.

Ekim Devriminin 100. yılında yoldaş Raul Castro sözleri dile getirmişti:

"Bu tarihsel bağlamda, Ekim Devrimi'ni ve bir sistem olarak sosyalizmi esinleyen fikirlerin olanca gücünü muhafaza ettiğini onaylayabiliriz. Eşitlik, dayanışma, enternasyonalizm, toplumsal adalet, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı, Ekim Devrimi'nin özünü oluşturan bağımsızlık ve egemenlik, bizim davamız olmaya devam edecektir. Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi!"

Yeni Ekimlere!

Genç Bir Leninist

ROJAVA'YA SALDIRI OLACAK MI?

Bugünlerde en çok sorulan ve yanıtı merak edilen soru bu. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, RTE'nin ağzından, Rojava'ya saldırı hazırlığı içinde olduğunu açıkça ilan etti. Gizli saklı bir şey yok.

RTE, blöf mü yapıyor? Elbette değil. Fırsatını bulursa, yalnız Rojava'ya değil tüm Suriye'ye saldırıp mideye indirmeye çalışacak. Saklamıyor da! Emevi Camisinde Cuma namazını kılma hayalini dünyaya açıklamadı mı? Kısacası, faşist devletin ve başındaki adamın Rojava'ya saldırı isteği çok açık. Sorun, bunu göze almayacağıdır.

Aslında soru bu biçimde sorulmalı. Saldırmayı göze alacak mı?

Bu soruya yanıt babında önce herkesin üzerinde hemfikir olduğu noktaya biz de işaret edelim: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, ABD ve Rusya'dan yeşil ışık almadan, normal koşullarda, bir işgal hareketine girişmez. Bu durumda bir başka soru ortaya çıkıyor. Peki, ABD ve Rusya faşist devlete ve dinci faşist iktidara, Rojava'ya saldırması için, yeşil ışık yakarlar mı? Birinci nokta herkesin üzerinde anlaşıldığı bir nokta ise, ikinci soru da herkesin ayrıştığı sorudur.

Önce ABD'ye bakalım. Gerçekte ABD, Rojava güçleriyle ilişkisi hatırına Türkiye'yi gözden çıkarma pahasına Rojava'da kırmızı ışık yakar mı? Bu soruya "evet" yanıtı vermek için çok az; "hayır yakmaz" yanıtı vermek için pek çok neden var.

Tek tek saymaya ne gerek var, ne de kısa bir makalenin hacmi uygun. Şu kısa özet, anlamak isteyen için fazlasıyla yeter. ABD'nin stratejik önceliği, topyekun bir dünya savaşını da tetikleme pahasına Rusya ve Çin'i kuşatmak. Bu sadece ABD'nin değil, İngilteresinden Almanyasına; Fransasından Japonya-

sına; İtalyasından İsveç-Norveçine kadar akla gelebilecek tüm emperyalist kapitalist ülkelerin üzerinde birleştikleri ortak stratejik hedefidir.

Bu hedef çerçevesinde Türkiye, güçlü bir orduya sahip bir NATO üyesi devlet olarak ABD ve diğer emperyalistler için vazgeçilmezdir. ABD'nin Rojava güçleriyle ilişkisi, taktiksel ve sınırlı amaçlara yöneliktir. Bunu kendileri de, en yetkili ağızlarından çeşitli biçim ve ifadelerle ortaya koyuyorlar. Son bir örnek, ABD Savunma Bakanlığı sözcüsü John Kirby'den geldi. Bir kaç gün önce bir basın toplantısında, Demokratik Suriye Güçleri'yle ilişkilerinin sınırlarını ne olduğu sorusuna "Suriye'de spesifik olarak ve sadece İŞİD ile mücadele kapsamında ortaklık etmeye devam ettikleri" yanıtını verdi.

Okur, bu sözlerdeki "İŞİD ile mücadele" bölümünü yok sayabilir çünkü bu ifadenin tümüyle bir yalandan ibaret olduğu ve Suriye'de işgalci güç olarak bulunmanın bahanesi olarak kullanıldığı artık tüm dünya tarafından biliniyor. Geriye kalıyor "spesifik ortaklık." Bu doğru zira, şimdilik Suriye'de asker bulundurmaya ihtiyacı var ve bu nedenle SDG ile ilişkilerini bu ihtiyaç sürdüğü müddetçe sürdürmek zorunda. Türkiye'ye gelince... ABD'nin Türkiye ile ilişkisi "spesifik" değil, stratejik! Kirby, bu ilişkiyi de şöyle tarif ediyor:

"Türkiye halen birçok ortak menfaatimizin olduğu değerli bir NATO müttefikidir. Biz, ittifak perspektifinden ortak güvenlik menfaatleri üzerine Türkiye ile çalışmaya devam etmek istiyoruz."

Edecekler de!.. Rusya'nın Karadeniz, Kafkaslar üzerinde kuşatılması, Kırım'da, Balkanlar'da, Suriye'de, Libya'da ve daha pek çok yerde meşgul edilmesi için Türkiye gibi "emre amade"

bir devlete ihtiyaçları var. Yeri gelmişken... ABD'nin Yunanistan'la yaptığı anlaşmaların, Dedeğaç'ta kurduğu üssün ve taşıdığı silahların, Akdeniz'de bulundurduğu savaş gemilerinin Türkiye'ye karşı olduğunu düşünmek için ya zırcıl ya da bilinçli bir şoven olmak lazım. ABD'nin, Ortadoğu'da saydığımız ve saymadığımız daha pek çok varlığı Türkiye'ye değil, Rusya'ya karşı konumlanma sonucudur. Bir NATO ordusu olarak Türk ordusunun Suriye'deki varlığı ABD ve NATO'yu rahatsız etmez, aksine bu onların arzuladıkları bir şeydir.

Rusya'ya gelince... Sondan başlasak, bir NATO ordusunun Suriye'de bulunması, Suriye'de yaşamsal çıkarları olan Rusya'nın çıkarlarıyla hiçbir biçimde uyumsuz. Rusya'nın "bütün yabancı askerler Suriye'den çıkmalı" demesinin böyle bir nedeni ve mantığı var. ABD, İngiliz ve diğer emperyalistlerin Rusya etrafında yaratmaya çalıştıkları kuşatmayı kırabilmesi için Suriye, Rusya açısından yaşamsal bir önem taşıyor.

Hayvan pazarındaki cambazlar gibi, politik çözümlenmeleri "al-ver"den öteye geçmeyenler Rusya'nın Türkiye ile bir kaç milyar dolar ya da başka ekonomik çıkarlar için Rojava ve Suriye'nin kimi şehirleri için pazarlık yaptığını yapıp duruyorlar. Bu darkafalıların anlamadıkları şey, stratejik çıkarların davar satışı yapar gibi, "üç benden beş sende, hadi gel el sıkışalım" mantığıyla çözümlenemeyeceğidir.

Rusya, etrafındaki kuşatmayı kırmak, Akdeniz'de savaş gemileri bulundurmak, hava kuvvetleri için güvenilir üsler kurmak için Suriye'ye stratejik bir gözle bakıyor. Eğer Suriye kaybedilirse Akdeniz'e gemi indirmenin onun için

hayal haline geleceğini en iyi kendisi biliyor. Bu, Rusya için, yaygın tabirle söyleyelim bir "beka" sorunudur. Suriye'nin Türkiye üzerinden ABD ve diğer emperyalistlere kaptırılması Rusya'nın sadece Akdeniz'i unutmaması değil, fakat aynı zamanda Karadeniz'de unutmaması anlamına gelecek.

Bu yüzden Rusya, Suriye'de, dinci faşist çetelerle gerçek bir savaş halinde. Bunu şöyle de söylemek mümkün: Rusya aslında dinci faşist çeteler üzerinden Türkiye ile gerçek bir savaş içinde. ABD'nin İŞİD'le savaşı kusursuz bir yalandan ibaret. Rusya'nın dinci faşist çetelerle savaşı ise, günlük, saatlik verilen; havadan uçaklarla, helikopterlerle; karadan Suriye ordusuyla birlikte, tank, top, roket, elde ne kadar ağır silah varsa onlarla yürütülen gerçek bir savaş.

Demagoji yapmaya hazır darkafalıların hemen şunu söyleyelim: Rusya, tüm bunları kendi gerçek çıkarları için yapıyor; başkalarının çıkarı ya da hatırı için değil. Ama politik analiz yapma işine soyunanların hayvan pazarında pazarlık işini yürüten cambazların ufkunu kat kat aşmaları şart. Politik alanda at koşturmak, basit matematik işlemlerine benzemez. Güç ilişkileri üzerinde söz söylerken sınıfların ve devletlerin gerçek, yaşamsal çıkarlarının nerede olduğunu iyi kavramak lazım.

Türkiye'nin Rojava ve Suriye'de girişeceği işgal savaşlarında Rusya'nın herhangi bir çıkarı yok. Aksine, Rusya'nın çıkarı, Türkiye'nin işgal topraklarından çıkarılmasında, Suriye'nin şu ya da bu şekilde "istikrar"a kavuşturulmasında yatıyor. Türkiye'nin rüşvet babında Rusya'ya sunacağı ekonomik çıkarların bu stratejik çıkarlar yanında lafi bile olmaz. Bu yüzden, Rusya, Türkiye'ye Rojava'ya saldırı konusunda bugüne kadar "onay"

vermedi. Tersini yapıyor. Tatbikatlarla gözdağı vermeye çalışıyor; Rojava devrimci güçleriyle Suriye yönetimi arasında diyalog kurmaya çalışıyor vb.

ABD'ye gelince... Türkiye'nin Rojava'ya saldırı izni isteğini şimdiye kadar onaylamamış olsa da net bir politika da ortaya koymuş değil. Ama biz, ABD'nin "Türkiye saldırmayacak" güvencesini verip Rojava güçlerine mevzilerini yıktırdıktan sonra Serakaniye-Tel Abyad işgali için Türkiye'ye yeşil ışık yaktığını dün gibi hatırlıyoruz.

Rusya'nın Türkiye'ye onay vermediği doğru. Ama, bu ne kadar doğruysa geçici, taktik hesaplar açısından Rusya'nın yarın ne yapacağını bilinemeyeceği de bir o kadar doğru. Dolayısıyla, Kürt halkının yeni işgal saldırılarını önlemesinin ve işgal altındaki toprakları kurtarmasının biricik güvenli yolu, Suriye halklarıyla mücadele birliği içinde işgalcilere karşı savaşmasıdır. Suriye'deki Baas iktidarının burjuva gerici, ilhakçı yapısını akıldan çıkarmadan, işgale karşı ortak bir savaşım içine girmek işgalin sona erdirilip toprakların kurtarılmasına etkili olacaktır.

Rojava devrimci güçlerinin Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bu yoldan ileri taşınacağını düşündüklerini görüyoruz.

Başlıktaki sorumuzun yanıtı burada yatıyor. Türkiye, Rusya ve ABD'den yeşil ışık almadan saldırmayacak. Suriye hükümeti ile Rojava devrimci güçleri arasında kurulacak bir ittifak ve bu ittifakın Rusya ile ilişkileri Türkiye üzerinde büyük bir caydırıcı etki yapacak.

Tüm bunlara rağmen bir çılgınlık yapıp yine saldırmaya halinde yıkıcı sonuçlarla karşılaşması kaçınılmaz olacak.

"Kopuş" İzleyicileriyle Buluştu

Coğrafyamızda devrim mücadelesinin önemli bir tarihsel süreci olan 68-72 yılları arasındaki devrim mücadelesini bir çok yönüyle ele alan ve Önsöz TV yapımı olan "Kopuş" Belgeselinin ilk gösterimi, 9 Kasım akşamı Şişli'de bulunan Nazım Hikmet Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirildi.

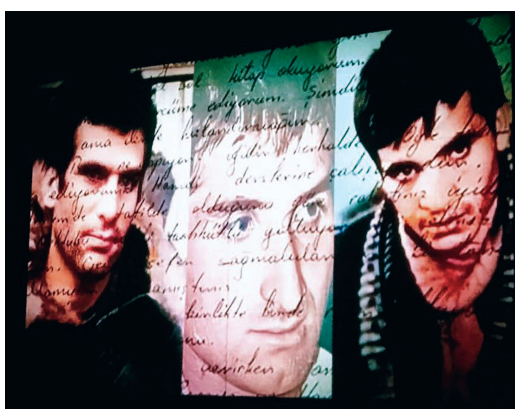
Ayışığı Sanat Merkezi'nde çalışmalarını sürdüren Önsöz TV, devrim mücadelesinde önemli bir yeri olan THKO'nun kuruluşunun 50. yılı nedeniyle 1968'den günümüze devrim mücadelesini anlatan belgesel, beş bölüm olarak planlanmıştı.

Belgeselin ilk bölümü, 1968-72 yıllarındaki devrim mücadelesini ve sistemden devrimci kopuşu ele alıyor.

Haberini alan herkesin merakla beklediği belgeselin ilk gösterimine devrimci siyasetlerden temsilciler, devrimci sınıf mücadelesi yürüten işçiler, akademisyenler ve öğrencilerden çok sayıda kişi ilgiyle salonu doldurdu.

Belgesel film, Ekim Devrimi'nin dünyayı nasıl etkilediğini anlatarak başladı. İlk işçiköylü devriminin dünya halklarına Çin'den Laos'a, Kamboçya'dan Küba'ya, Dominik'e ve Türkiye'ye etkileri anlatıldı.

Dönemin devrimcilerinden Ergun Adaklı'nın 1960 darbesi ve 61 Anayasası beraberinde işçi emekçi hareketlerini anlatarak giriyor söze. 61 Saraçhane Mitingi, Kavel Grevi, 64 yılında Bereç Fabrikası Grevi, DİSK'in kurulmasına sebep olan Paşabahçe Grevi, Elmali'da toprak isteyen köylülerin eylemi... Ve devam ediyor: "Bizi besleyen bunlardı, Paris'teki 68 olayları değil..."

Anlatıcı da öğrenci hareketinin siyasallaşmasını ve 71 silahlı mücadelesinin önderlerinin bu öğrenci hareketinden yetiştiğini anlatıyor. 6. Filo eylemleri, Vedat Demircioğlunun öldürülmesi, Komer'in uçağının indirilmemesi ve aracının yakılması... "Halk savaşının ilk meşalesi burada yakıldı" diyor Ergun Adaklı ve Haziran 69'da silahlı mücadelenin tartışılmaya başlandığını anlatıyor.

Herkesi hem coşkulandıran, hem içini sızlatan tanıdık bir sesteki THKO'nun kuruluş bildirisini dinliyoruz...

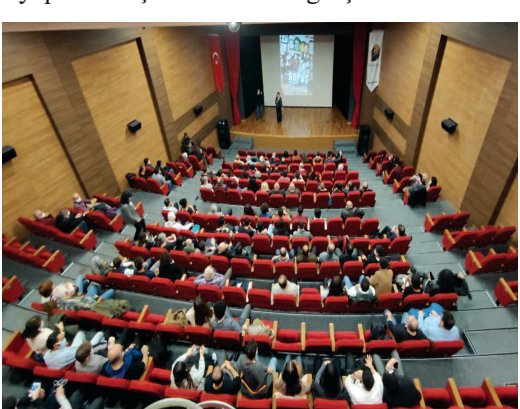
Hem Ergun Adaklı, hem anlatıcı süreçte yaşanan tarihi olayları, duyguları aktarıyor. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın yakalanması, yoldaşlarının ve siper yoldaşlarının onları serbest bırakmak için eylemleri, Kızılder ve Nurhak Katliamları, Denizlerin idam anları yer alıyor belgeselin ilk bölümünün sonunda...

Bir tiyatro sahnesiymişcesine alkışlar kopuyor salondan. Bir tarihe tanık olmanın coşkusu ve kayıpların acısı ile sonlandı film. İzleyen herkesin hemfikir olduğu konu, bunun bir belgesel, anlatılar dizisi değil bir film tadında olduğu, dışarıdan bir bakışla değil, içeriden hazırlanan gerçekçi bir çalışma olduğu idi.

Gösterimin ardından belgeselin yapımında emeği geçen Önsöz TV emekçileri sahneye davet edildi. Filmin kurgu ve montajını yapan Sena Şat, seslendiren Songül Yücel, arşiv taramasını yapan Nuran Güvenilir, röportajın kameramansı Hakan Tosun ve dönemin tanıklarından, öznelereinden biri olan Ergun Adaklı sahneye davet edildi.

Önce izleyenlerin soru, eleştiri ve önerileri istedi. Ardından belgeselin yapımına emek verenlerin duygu ve düşüncelerini kısa anlatımlarıyla gösterim sona erdi.

Belgesel şehir dışından ve yurt dışından izlemek isteyenler için de yeni gösterimlerin yapılması için hazırlıklara girişildi.

Genel İş Eylemi 80. Gününde

Bakırköy Belediyesi'nde DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası üyesi işçilerin "işe iade" ve toplu sözleşme talebiyle başlattıkları eylem 10 Kasım itibarıyla 80 gündür Özgürlük Meydanı'nda devam ediyor. Özgürlük Meydanı'nda çadır kuran işçiler her Çarşamba günü de basın açıklaması yaparak taleplerini tekrar ifade ediyorlar.

Toplu İş Sözleşmesinin 3 yıldır belediye yönetimi tarafından imzalanmadığını, Bakırköy Belediye çalışanları olarak taleplerinin kurallı, güvenceli ve toplu sözleşmeli çalışmak olduğunu ifade eden işçiler, "Kanunların ve yasaların işçilere tanıdığı anayasal haklarımız olan insani haklarımızı istiyoruz. Anayasal hakkını kullanarak sendikal faaliyet ile işçilerin haklarını savunan ve kanunsuzca işten atılan öncü işçi arkadaşlarımızın, işlerine iade edilmelerini istiyoruz. Temmuz 2020 tarihinden itibaren zam alamayan Bakırköy Belediyesi şirket işçilerine, işten atılma ve ücretsiz izne gönderilme başta olmak üzere, maaşların düşürülmesi, yemek paralarının 5 liraya indirilmesi, esnek, kuralsız ve güvencesiz çalıştırılma dayatılmaktadır. Bakırköy belediye yönetimi, göreve geldiği 2014 yılından bugüne kadar 6 işçi arkadaşımız iş kazası ile iş cinayetinde hayatını kaybetmiştir" dedi.

İşçiler taleplerini şu şekilde sıraladı:

- * Keyfi olarak kanunsuzca işten attığımız işçiler geri alın.
- * Bakırköy işçilerinin anayasal hakkı olan toplu sözleşmeleri yapılsın.
- * Ücretlerinde kesinti yaptığımız işçilerin ücretleri eski haline getirilsin.
- * İşçiler üzerinde yapılan baskılara ve tehditlere son verilsin.*
- * Sendikalı olma hakkımıza saygı gösterilsin.

Bakırköy Belediyesinde yaşanan emek sömürüsüne ve işçi düşmanlığına karşı her Çarşamba basın açıklaması ile birlikte hafta içi her gün 11.00- 17.00 saatleri arasında Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylem çadırlarında olduklarını hatırlatan işçiler, Bakırköy halkı ve emekçilerden de mücadeleye destek vermelerini istedi.

Üniversiteler Bizim Mücadelemizle Özgürleşecek!

Öğrenci olmanın fazlasıyla zor olduğu bir dönemden geçiyoruz. Yaklaşık 2 yıldır pandeminin gölgesinde ve kapitalistlerin, dinci faşist iktidarın yönetemediği bir süreçte öğrencilik bir yana, yaşamımızı idame ettirmekte zorlanıyoruz. Uzaktan eğitim tamamen niteliksiz ve birçok öğrencinin uzaktan eğitime katılabilecek koşulları yok. Her yıl üniversitelerden binlerce öğrenci mezun oluyor ancak çoğu kendi alanında iş bulamıyor. Üniversite mezunları ya işsizler ordusunu büyütüyor ya da işçileşiyor. Öte yandan kapitalist sistemin her yandan sardığı öğrenciler, gençler yozlaşmanın, çürümenin etkisinde kalıyor. Hiçbir öğrenci mutlu değil, psikolojik bunalıma giren ve intihar eden öğrencilerin sayısı her geçen gün artıyor. Ve daha nice...

Bütün bu sorunları neden yaşıyoruz?

Cevabımızı verirken okul duvarlarına hapsolmeden, kapitalist sistemi ve krizlerini, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü temele almak, bütünsel yaklaşmak gerekiyor. Emperyalist-kapitalist sistem bir süredir derinleşen ekonomik, siyasal, sosyal krizler ve özellikle 21. yüzyılda artan ayaklanmalar, gerçekleşen devrimler sonucu ayakta durmakta zorlanıyor. Çöküyor. Yönetemiyor. Ve Avrupa'dan, Amerika'ya, Ortadoğu'ya kadar halklara açlık, sefalet, yoksulluk, geleceksizlikten başka hiçbir şey veremiyor.

"Bunun öğrencilerle nasıl bir alakası var?" diye sorabilirsiniz. Ancak asla unutmamak gerekir, toplumsal yaşamı üretim

sistemi, üretim ilişkileri ve bu ilişkiler çerçevesinde konumlanan sınıflar ve onlar arasındaki mücadeleler belirler. Yani bizim okullarımız, eğitimimiz, işsizliğimiz, geleceksizliğimiz, yaşadığımız her şey temelinde var olan üretim sisteminden yani kapitalist

izmeden kaynaklanır. Günümüz koşullarında krizlerle sarsılan bu sistem, öğrenci gençliği de gelecek kaygısı ile sarıyor, işsizliğe mahkum ediyor. Bu kısa anlamdan bir sonuç çıkarmak gerekirse;

Öğrencilerin bu düzende iki seçeneği var. Birincisi bütün bu sorunları yaşamaya devam etmek, katlanmak, boyun eğmek. Yaşamımızı, hayallerimizi bırakıp bize verilen kabul etmek... İkincisi yarı ne yapacağımızın dahi garantisini veremeyen kapitalizmi ve kapitalizmin bize dayattığı yaşamı kabul etmemek, hayır diyebilmek. Düşlerimizi gerçekleştirmek için daha çok çalışmak, mücadele etmek... Marx'ın deyimiyle kapitalizmde "İnsan kalmanın tek yolu, insanlık dışı bu sisteme karşı savaşmaktır". Biz öğrenciler de günümüz koşullarında bu bakış açısıyla hareket etmeliyiz.

Bugün mücadelemiz, değ-

şen koşullar nedeniyle birkaç yıl öncesine göre çok daha farklı olmak zorunda. Türkiye-Kürdistan coğrafyasında işçilerin, öğrencilerin, kadınların, LGBTİQ+'ların, Kürt halkının, Alevilerin sorunları pandemiyle beraber alevlendi. Her yandan

kesimi, karşılaştığı en küçük sorunun yalnızca küçük bir sorun olmadığını, sistemin bir yansıması olduğunu farkındadır. Bu sebeple Boğaziçi öğrencilerinin mücadelesi okul içerisinde kalan bir mücadele değil. Ancak öğrenci gençliğin mücadelesine dair söylenmesi gereken başka şeyler de var.

Geçtiğimiz günlerde birçok öğrenci yurdunda, yurt yemekleri ve barınma sorunu üzerinden eylemler gerçekleştirildi. Sokaklarda battaniye ile dolaşan, parklarda sabahlayan ve barınamıyorken diyen öğrencilerle karşılaştık. Evet, birçok ilde öğrenciler aynı saatte, aynı yerde toplanıyor, en temel hakları için eylem yapıyor. Öğrencilerin kendi aralarındaki bu iletişim ve bu biçimde örgütlü hareket etmeleri gerçekten çok önemli ve büyük bir şey. Ancak bahsettiğimiz bu eylemleri gözlemlediğimizde hepsinin ortak ve olumsuz bir yanı olduğunu görüyoruz. Öğrencilerin yaptıkları bu eylemler ve başlattıkları hareket, sağlam temellere dayanan sürdürülebilir bir örgütlenmeye ulaşmıyor. Ve tam da bu yüzden bu eylemler bulunduğu yerden ileriye pek fazla gidemiyor, sona eriyor, sonuç veremiyor.

Bugün çözülmesi gereken sorunlardan en önemlisi bu. Evet, çözmemiz gerekiyor ama biliyoruz ki elimizde sihirli bir değnek yok. Bu sorunu çözebilmenin yolu daha çok hareket etmekten geçiyor. Daha çok incelemek, daha çok araştırmak, daha çok sokakta olmak ve örgütlülüğü sürdürmeyen öğrenci gençliği örgütlenmenin bütün yollarını denemek.

Öğrenci gençliğin en ileri

Nazlı Can

YÖK Kuruluşunun 40.Yılı Protesto Edildi

İstanbul'da 19 gençlik örgütü, 12 Eylül faşist askeri darbesinin ürünü olan ve 6 Kasım 1981'de kurulan YÖK'ü kuruluşunun 40. yılında Beyazıt Meydanı'nda protesto etti.

"Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleye" pankartının açıldığı eylemde "Berke Ve Perit'e Özgürlük", "Akademik Özgürlük, Devrimle Kazanılacak", "Kayyum Rektör İstemiyoruz", "Özgür, Bilimsel Eğitim İçin İleri", "YÖK'e Karşı İsyanı Yükselt", "Özgür, Bilimsel, Demokratik Üniversite" dövizleri taşıyan gençlik örgütleri, eylem boyunca "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Bijî Berxwedana Zanîngeha", "YÖK, Polis, Medya, Bu Abluka Dağıtılacak", "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak!" sloganları attı.

Eylemde ilk sözü Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum atamalarına karşı eylemlere katıldığı için derslerine son verilen Feyzi Erçin aldı. Erçin, YÖK'ü kuran yasanın üniversitelere tek tipçi ve hiyerarşik yapıyı dayattığını ve akademi ile özgürlüklere alan bırakmadığını belirtti. "Burada bu vesayeti ve kendilerine dayatılan hiyerarşiyi reddeden, kendi iradesine sahip çıkan devrimci ruha sahip sizlerin yanında olmak umut veriyor" diyen Erçin'in ardından eyleme birçok farklı üniversiteden katılan üniversite dayanışmaları söz aldı.

İstanbul Üniversiteler Dayanışması adına konuşan Beliz İnce, "Devletin üniversitelerdeki kuklası YÖK, bu sene tam 40 yaşında. 40 yıldır kampüslerde, yurtlarda, sokaklarda, her yerde, üniversitelerdeki gençliğin tam karşısında. Bir müfredatı, bir turnikesi, bir akademisyeni, kayyum rektörleri, polis ve ÖGB'siyle, biz öğrencilerde kendine piyonlar yaratmak isteyen iktidarı değişmez sağ kolu olan YÖK, bizleri ne kadar baskılamaya çalışırsa çalışsın, öğrenci gençlik olarak mücadelemiz her daim sürecek" dedi.

Gençlik örgütlerinin ortak açıklamasını okuyan Ege Can Özgür, YÖK'ün 40 yıl önce 6 Kasım 1981 tarihinde kurulduğunu söyledi. Özgür, "Hepimiz bu isme aşınayız; kampüslerimizde, dersliklerimizde, üniversite girişçi-

kışlarında, YÖK'le karşı karşıya kalıyoruz. YÖK bazen önümüze konulan müfredat, bazen bizi gözetleyen bir ÖGB, bazen cinsiyetçi bir akademisyen, bazen amfideki kamera, bazen bir turnike oluyor. Ne zaman üniversite içerisinde bir faaliyete yapacak olsak, karşımıza yönetmeliklerle, engellemelerle çıkıyor.

1980 darbesinin ardından devletin üniversitelerdeki devrimci mücadeleyi sindirmek, gençliği depolitize etmek için kurduğu YÖK; öğrencilere yönelik zorbalığın, şiddetin, işkencenin ve baskının sembolüdür. "Kalacak yerimiz yok" diyerek kampüsü terk etmeyen arkadaşlarımızı yerlerde sürükleyenler, üniversite içerisinde faşist çeteleri kollayanlar; CTS-CİTÖK gibi birimleri kapatarak erkek şiddetinin barışında kadınların, LGBTİ+'ların kazanılmış haklarına saldıranlar; gökkuşağı rengine karşı nefreti örgütleyip topluluklarımızı kapatanlar; YÖK'ün temsilîyetiyle bu saldırıları gerçekleştirmektedir" dedi.

YÖK'ün bugün doğrudan devlet emriyle üniversiteleri tahakküm altına aldığı ifade eden Özgür, "Bugün bu tahakküm doğrudan kayyum rektörlerle oluşturulmaya çalışılıyor. Üniversitenin ÖGB'si polisle; üniversitenin kayyumu siyasi iktidarla kol kola girmiş bizi susturmaya çalışıyor. Artık kayyuma karşı gelenler iktidara da karşı geliyor, barınamıyoruz diyerek kampüslerine cadır atan

öğrenciler devletin bekası için tehlike oluyor. Kayyuma karşı ses çıkarınca iktidarı sarsılmış olacak ki Boğaziçi'nde arkadaşlarımız Berke ve Perit tutuklanıyor. İTÜ'de yurt sorununa karşı bir araya gelen öğrenciler güvenlik tarafından yaka paça atılıyor. Kadın cinayetlerinin arttığı ve devletin failer hakkında herhangi bir yaptırım uygulamadığı şu günlerde kayyum rektör Naci İnci öğrenciler hakkında 6284 yasasını kullanarak koruma çıkartıyor. İstanbul Üniversitesi'nde devrimci öğrencilere yönelik faşist saldırılarla devrimci mücadelenin ömü kesilmeye çalışılıyor" dedi.

Özgür son olarak "Öğrenci hareketinin kampüslerden meydanlara büyüdüğü kararlı mücadele tarihinden günümüze, biz değil miyiz üniversiteler bizimidir diyerek sokaklarda binler olan? Biz değil miyiz kapatılan kulüplerimize, elimizden alınmaya çalışılan kampüslerimize sahip çıkarak aylardır her alanı üretimlerimizle, tüm renklerimizle dolduran? Kampüs kampüs dayanışmalar kurduk, haklarımız ve özgürlüğümüz için direnişe geçtik. Geleceğimizden, özgürlüğümüzden, üniversitelerimizden vazgeçmeye niyetimiz yok! Tüm öğrencileri bir adım daha atmaya geleceğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeleyi büyütme, örgütlenmeye çalışıyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Eylem açıklamanın okunmasının ardından sloganlar ile sona erdi.

SAVAŞIN KAZANANI DEVRİM OLACAKTIR!

K.Taylan Kızıldağ

Dünyada savaş rüzgarları güçlü bir şekilde eserken ve emperyalist-kapitalist dünyanın devletleri doluduzgin, kapsamlı bir savaşa hazırlanırken, Suriye ve Rojava'da yine savaş tamamları çalmaya başladı. Aslında savaş hiç bitmemişti, sıcak çatışmalar ve işgallerle birlikte dinci-faşist iktidar 10 yılı aşkın bir süredir savaşın aktif bir parçası ve en saldırgan gücü durumundaydı.

Suriye savaşı ile birlikte dinci-faşizm dünyadaki emperyalist devletlerin dünya halklarına ve kendi hasımlarına karşı hazırlığını yaptığı bu yıkım savaşının da tam ortasında duruyor. Ayakta kalabilmek için içeride-dışarıda savaş dışında başka argümanı kalmayan, zor araçları ile geniş emekçi kesimleri ve Kürt halkını baskı altında tutan dinci-faşizm Kürt halkına yönelik yeni, kapsamlı ve yıkıcı bir saldırıya hazırlanıyor. Dinci-faşist iktidar, diğer faşist partiler ile birlikte Irak-Suriye tezkeresinin 2 yıl daha uzatılmasını geçtiğimiz günlerde parlamento denen içi boş kurumda kabul ettirecek bu fiili hazırlığın yasal kılıfını hazırlamış oldu. Yeni topraklar kırılmak, Rojava Devrimi'ni boğmak ve içeride şovenist histeriyi kabartmak, dizginsiz bir saldırı dalgasının önünü açmak için tezkere böylece meclisten geçmiş oldu.

CHP'nin bu oylamaya evet dememesi bizleri yanıltmamalı, Kürt halkının ve emekçi sınıfların baş düşmanlarından olan bu şoven-gerici parti, daha önce gerçekleşen işgal saldırılarının hepsine onay verdi. Faşist devletin diğer burjuva faşist partilerle birlikte başat kurumlarından olan bu şoven parti Kürt halkının kazanımlarına karşı en başından beridir karşıdır ve son yıllarda gerçekleşen işgal saldırıları ve geçmişten bu yana ilhakçı karakteri ile Kürt ulusunun özgürlüğünün düşmanı olduğunu en açık şekilde göstermektedir.

Bu yeni saldırganlık dalgasının birden ortaya çıktığı veya tekil bir saldırı olduğunu da düşünmek büyük bir hata olacaktır. Dinci-faşizmin Kürt halkının topraklarını işgal ve ilhak ettiği yetmediği gibi bölgede elde ettiği kazanımları da savaş ve zor yoluyla yok etmek istediği, Kürt halkına "Çöktürme Planı" kapsamında teslim almaya çalıştığı herkes tarafından biliniyor. Aynı zamanda dinci-faşist çetelerin Suriye-Rojava tarafından tepeleneyeceği ve İdlib'in çete üretim merkezi haline dönüştürülmesi imkanının ortadan kaldırılması, büyük İdlib savaşının başlaması ile gerçeğe dönüşmek üzere.

Emperyalist hegemonyanın dağıldığını Afganistan'dan çekilmenin ardından herkesçe görüldüğü, Suriye ve Irak'tan da çekilme planları yapılması ile de Suriye savaşı belli ölçülerde sona yaklaşmaktadır. Dinci-faşist çetelerin Daraa kentinden de temizlenmesinin ardından bütün bakışlar İdlip ve Rojava hattına çevrilmiş oldu. Sochi görüşmesinde istediğini alamayan dinci-faşist iktidar, İdlib'te de içinde bulunduğu sıkışmışlığı biraz olsun atabilmek için Tel Rıfat-Kobane-Tell Tamr-Ain Issa ve Dırbesiyeye bölgelerine saldırıya hazırlanıyor. Tel Rıfat stratejik otoyolların keşiştiği, Suriye ordusu ile özerk yönetimin kontrolündeki bölgeleri birbirine bağlayan, aynı zamanda Afrin-Azaz-Marea üçgeninde önemli bir noktada duruyor. Eğer bu bölge dinci-faşist iktidarın denetimine girerse, savaşın gelecekteki gidişatı açısından dinci-faşizm elini güçlendirme hesapları yapıyor.

Bu kadar ayrıntıyı neden anlattık veya okurlarımız bu kadar ayrıntıyı neden bilmek zorunda diye sorulabilir, ancak savaşın gelişimi açısından belli olaylar arasında neden-sonuç ilişkilerinin kurulabilmesi ve dış savaşların gökte çakan duru gök olmadığını anlaşılması gerekmektedir. Sermaye sınıfı için dış savaşlar içeride süren sert iç savaşların da etkisi ile birlikte aynı zamanda iç savaşın kazananı olmak açısından da önem taşır. Yaşadığımız topraklarda da olup biten tam da budur. Kürt halkının özgürlük savaşının bastırılmadığı, geniş emekçi kesimlerin mücadelesinin her yerde sürdüğü, ayaklanma düzeyinden, grevlere, kent savaşlarından sokak eylemlerine kadar toplumsal pratiğin sürekli bir hal aldığı, egemenlerin eskisi gibi yönetemediği ve emekçi sınıfların eskisi gibi yönetilmek istemediği, ekonomik ve siyasal krizin derinleştiği bir olguyu yaşıyoruz.

Böylesine çelişkilerin derinleştiği bir ortamda yaklaşan bu gerici yağma savaşının bizlere acı ve kandan başka bir şey getirmeyeceği de aşikar. Sermaye egemenliği işçi sınıfı için mutlak yoksulluk, açlık, yoksulluk, yaşamdan kovulma, gerici savaşlarda en büyük acıları çekme anlamına gelir. Tekelci sermaye egemenliği halklar arasına nefret tohumları ekilmesi, ezen burjuva Türk ulusunun çıkarları doğrultusunda halkları birbirine düşmanlaştırmaya, farklı uluslardan emekçiler ve gençler arasına ırkçılık ve nefret ekme anlamına gelir. Her gerici yağma savaşı emekçi sınıflar için savaş harcamalarının vergi yükü olarak dönmesi, hayat şartlarının daha da zorlaşması anlamına gelir.

Her dış savaş içerideki çelişkileri derinleştirir. Ekonomik krizin Türkiye kapitalizmini bu kadar derinden sarstığı, enflasyon, işsizlik, fiyatların artışı, kiralardan yükselmesi gibi doğrudan geniş emekçi kesimleri yıkıma sürükleyen emarelerin giderek büyüdüğü bir ortamda savaşın bütün faturası emekçilere, gençliğe, kadınlara kesilecek. Çünkü bizleri yoksullaştıranlar ile savaşa girişenler, halkları katledenler, dinci-gerici güçleri palazlayanlar aynı güçlerdir.

Peki ne yapmalı? Sosyal pasifistler gibi sadece barış çağrıları ile mi yetinmeli? Yoksa sosyal reformistler gibi bu savaşın sadece seçimlerdeki oy oranlarını hedeflediği veya sadece gündem değiştirmek gibi bir amacı olduğu şeklinde siğ bir düşünceye mi kapılmalı? Elbette hayır. Biz devrimci gençliğe düşen bu işgal savaşının sebeplerini ve olası sonuçlarını bütün açıklığıyla ve elimizdeki bütün imkanlarla anlatmaktır.

Bu gerici savaşa karşı çıkmak, şovenist histeriyeye karşı koymak, emekçi sınıfların ve gençliğin geniş kesimlerinin savaşa karşı tutum olarak sermaye egemenliğine karşı dövüşmesinden başka bir kurtuluş yolu yoktur. Bundan dolayı her okulda, her emekçi semtte, her lisede, her sokakta elimizdeki bütün imkanlarla bu işgal saldırısının bizim yaşamımız olmadığını haykırarak, milli çıkarlar adı altında yükseltile şovenist histeriyeye karşı kampanyalar örelim, anti-faşist mücadeleyi yükseltelim!

Her ulustan işçi gençler, öğrenci gençler, genç kadınlar, LGBTİ+'lar savaşların olmadığı bir dünya için dövüşme zamanıdır!

SAVAŞA DOĞRU KOŞAR ADIM

Taylan Işık

Türkiye, Rojava ve İdlib'e saldıracak mı? Bir yandan bir saldırının tüm hazırlıkları büyük bir hızla yapılırken diğer yandan dinci faşist iktidarın ABD ve Rusya'dan izin koparma çabaları sonuç verecek mi? İzin koparmazsa ne olacak?

Gözler, bölgedeki tüm dengeleri değiştirecek, Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf savaşını derinden etkileyecek bu gelişmelere odaklanmışken öbür tarafta tüm dünya tarihini derinden etkileyecek, değiştirecek gelişmeler yaşanıyor.

NATO, ABD ve İngiliz emperyalizminin faaliyetlerinden söz ediyoruz. Daha önce de NATO ve ABD emperyalizminin Rusya'ya üç taraftan; kuzeyde Baltık ülkeleriyle, kuzey-batı ve batıdan Polonya ve Ukrayna ile, güney-batı ve güneyden Romanya, Yunanistan ve Karadeniz üzerinden Türkiye ile; son olarak Azerbaycan ve Gürcistan üzerinden kuşatmaya çalıştığına işaret etmiştik.

Bu kuşatmanın boşuna olmadığı; büyük bir savaşın ön hazırlıkları olduğu açık. Rusya da bunun farkında ve bu yüzden özellikle Ukrayna'nın NATO'ya alınmasına karşı şiddetli bir tepki göstermektedir. Bu şiddetli tepkiye rağmen bu emperyalistler Ukrayna'yı silahlandırmaktan geri durmuyorlar. Son olarak, İngilizlerin faşist Ukrayna iktidarına hassas güdümlü Brimstone füzeleri tedarik edeceği haberleri basına düştü. Haberin basına düşmüş olması bu füzelerin zaten Ukrayna'ya verilmiş olduğunu düşünmek için yeterlidir.

ABD-İngiliz emperyalizmi ve tüm emperyalistlerin saldırgan savaş örgütü olan NATO, Ukrayna-Polonya, Baltık ülkeleri (Litvanya-Estonya-Letonya), Yunanistan ve Romanya'yı büyük bir hızla silahlandırıyor; özellikle Ukrayna'yı resmen silah deposuna dönüştürüyorlar. Tüm bu gelişmeler sonrası Rusya, NATO ile olan ilişkilerini askıya aldı.

"Hiç bir kılıf, NATO'nun gerçekte saldırgan bir blok olduğunu gizleyemez" diye açıklama yapan Kremlim sözcüsü Peskov şöyle devam ediyor:

"NATO'nun saldırgan tavrı hiçbir zaman sır olmadı. Bu, bizim ülkemize karşı kurulmuş bir blok. Hiçbir barışçıl açıklama ya da NATO'nun bu saldırgan yönelimine giydirilen hiçbir kılıf, bu blokun gerçek varlık sebebinin gizleyemez. Karşımızdaki, bizi düşman olarak gören saldırgan bir blok. Dolayısıyla, söz konusu saldırganlığın arttığı bu dönemde, başlıca vazifelerinin biri zaptetmek olduğunu ilan ettikleri bu dönemde bu ilişkilerden vazgeçerse bunun hiçbir korkunç tarafı olmaz."

Devam etmeden, Rusya'yı kapitalizme götürmek isteyenlerin zavallılığınan değinmeden geçmek olmaz. Evet, zavallı Peskov ve sözcülüğünü yaptığı güçler, Amerikayı daha yeni yeni keşfediyorlar! Daha dün kadar "partnerimiz NATO-ABD" söylemlerinden geçilmiyordu. Yeni yeni anlıyorlar ki NATO Rusya'yı düşman olarak gören saldırgan bir blok. Gerçekten zavallılar. Son bir şey, sosyalizmi yıkıp tukaka edenler şimdilerde "kapitalizmin artık sürdürülemez" bir noktaya geldiğini itiraf ve kabul ediyorlar. Çaresizler; zavallılıklarının kaynağı bu.

Ayrı bir değerlendirme konusu olan bu meseleyi bir kenara bırakıp, savaş hazırlıklarının hangi boyutlara vardığına bakalım. ABD'de yayınlanan ve dikkatle takip edilen finans dergisi Forbes'de konuya ilişkin "ABD Hava Kuvvetleri'nin yeni ana görevi, Rus gemilerini batırmak" başlıklı makalede şunlar yazılıyor:

"David Axe imzasıyla yayınlanan habere göre, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait B-1 Lancer bombardıman uçakları, Rusya'nın Baltık ve Karadeniz filolarının imha edilmesini öngören yeni ana görevlerini icra etmek için provalara başladı. Axe, 4 B-1 Lancer'ın Ekim başında İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait Fairford hava üssüne intikal ettirildiğini ve uçaklardan ikisinin 19 Ekim'de Karadeniz'in suları üzerinde 12 saatlik bir görevi icra ettiğini, Polonya, Romanya ve Kanada'nın da uçaklarını B-1'e refakat etmeleri için havalandırıldığını yazdı. Türk Hava Kuvvetleri'ne ait en az bir KC-135 uçağının B-1'lere yakıt ikmali yapmak için havalandığını belirten Axe, bunun üzerine Rusya Donanması'na ait, Kırım'da konuşlu 2 Su-30 savaş uçağının önleme yapmak için kalktığını ifade etti. 2 B-1 Lancer bombardıman uçağının Rusya'nın Baltık Filosu'na 48 uzun menzilli gemisavar füzesi (LRASM) fırlatabileceğini belirten Axe, bunun tüm filoyu tek seferde batırmak, ABD ve müttefiklerinin bölgedeki gemilerine yönelik ama tehdidi ortadan kaldırmak için yeterli olabileceğini kaydetti. Axe, LRASM füzelerinin uzun menzilli sayesinde NATO hava sahasından Karadeniz'in herhangi bir noktasındaki Rus gemilerini vurabileceğini savundu."

Peki, Türkiye, dünya çapındaki bu savaş hazırlığının neresinde? Tam ortasında demek en doğrusu. NATO-ABD-İngiliz üçlüsünün Ukrayna'yı silahlandırmaya ve NATO bünyesine dahil etmeye çalıştığını gördük. Türkiye, Ukrayna'ya Donbass'ta kullanmak üzere SİHA tedarik ederek ve bu SİHA'ların kullanımı için gerekli eğitimi vererek; hatta kullanımı için bizzat personel göndererek katılıyor. Bunun Rusya'yı nasıl rahatsız ettiğini Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un açıklamalarından görmek mümkün.

Rusya, Türkiye'nin bu kıskırtıcı hamlelerine Suriye üzerinden karşılık vermenin hazırlığını yapıyor. Rojava'nın Kamışlı havaalanına savaş uçağı konuşlandırarak ve dinci faşist çetelerin Türkiye sınırındaki yuvalarını bombalayarak adım atmaya başladı.

Türkiye, İdlib ve Rojava'ya, Rusya'ya rağmen saldırı mı sorusuna verecek yanıt ayrı bir konudur. Ama ABD, NATO ve İngiltere'nin dinci faşist iktidardan ve onun başı RTE'den neden vazgeçemedikleri ve en azından şimdilik neden vazgeçemeyecekleri daha iyi anlaşılıyor mu? 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Faşist Almanya ile İngiltere arasında bir sarkaç gibi sallanıp duran CHP yönetimindeki Türkiye'ye benzer bir Türkiye'ye bir daha güvenirlir mi? Emperyalistler ne aptaldır ne de saftırlar. Boğayı iki boynuzundan yakalamadan bir şeye oldu-bitti gözüyle bakmazlar.

Türkiye'ye gelince... Söylemeye gerek yok, Rojava ve İdlib'te Rusya karşısında yaşayacağı bir bozgun birleşik devrimimize muazzam bir itki sağlayacaktır. Hazırlıklar buna uygun yapılmalı.

Yönetmelikte Kelime Değişince İşkence Ortadan Kalkmıyor

31657 sayılı Resmî Gazete'yle Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Yönetmeliği'nde yapılan değişiklikle "çıplak arama" ifadesi yerine "detaylı arama" ifadesi getirildi.

Zindanlarda tutsaklara yönelik saldırı ve işkence yöntemlerinden birisi de "çıplak arama". Tutuklulara zindanlara ilk getirildiklerinde, bir korku salma, sindirme, yöntemi olarak uygulanan bu işkence yönetimi, tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde sürgün sevklerde, koğuş aramalarında, hastane gidış gelişlerinde de uygulanıyor.

Bu insanlık dışı uygulama, gözaltına alınanlara da uygulanan bir işkence yöntemi. Özellikle son süreçte gözaltına alınanların sıklıkla karşılaştığı "çıplak arama", tamamen hukuksuzca ve keyfi bir şekilde hayata geçirilmeye ve kalıcılaştırılmaya çalışılıyor.

Gerek zindanlarda gerekse de gözaltına alınma sırasında tamamen hukuksuzca ve keyfi biçimde uygulanan "çıplak arama" ifadesi 31657 sayılı Resmî Gazete'yle Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Yönetmeliği'nde yapılan değişiklikle "detaylı arama" ifadesi olarak değiştirildi.

Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Yönetmeliği'nde yapılan "çıplak arama" ifadesi yerine "detaylı arama" ifadesi kullanılması ise uygulamada bir değişikliği ifade etmiyor.

Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Yönetmeliği'nde yapılan ifade değişikliğine ilişkin gazetemize değerlendirme yapan Devrimci Hukukçular'dan Avukat Bahattin Özdemir, "Bu değişiklik kanayan yarayı makyajla kapatmaya çalışmaktan başka bir şey değil. Hukuksuzca yapılan insanlık dışı bir uygulama bir işkence yöntemi ifade değiştirilerek ortadan kalkmıyor" dedi.

"Çıplak arama" ifadesinin "detaylı arama" ifadesiyle değiştirilerek sadece toplumsal tepkiyi azaltarak uygulamayı kalıcılaştırmaya yönelik olduğunu ifade eden Özdemir, "Bir tutuklu ya da gözaltına alınan bir kişiye de yapılacak olsa 'çıplak arama' ya da makyajlanmış ifadeyle 'detaylı arama' öncelikle bir zorunluluk halini

gerektirir. Tutuklunun ya da gözaltına alınan kişinin zararlı, tehlikeli bir şeyi vücudunda gizlediği düşünülüyor ise öncelikle hakim kararı gereklidir ve bu detaylı arama bir hastanede, bir sağlık kurumunda bizzat doktor tarafından yapılabilir. Bunun için doktorun da elle arama yapmasına zaten gerek yok. Bugün görüntüleme cihazları var" dedi.

Tutuklu ya da gözaltına alınan kişilere "çıplak arama" uygulamasının, ister ceza infaz kurumu isterse karakolda olsun, tamamen hukuksuzca, keyfi ve insanlık dışı, onur kırıcı bir uygulama ve açıkça işkence olduğunu vurgulayan Av. Bahattin Özdemir, "Sokakta polis bir şüpheliyi araması gerektiğinde nasıl sokak ortasında arama yapamazsa kurumda bunu hiç yapamaz, yapmamalı. Şahıs zaten tutuklu devletin kurumu içinde veya karakolda yine devletin kurumunda burada artık gereken hukuki işlemleri rahatlıkla yapabilir. Vatandaşın burada vücudundaki şeyi yok edecek, kaçır gidecek durumu yok. Arama için gerekli karar çıkarılır. Hakim tarafından gerekli görülürse hastaneye sevk edilir ve doktor da gerekli gördüğü durumda muayeneyi yapar raporunu yazar" diyerek bunun uygulanmadığına dikkat çekti.

Yönetmelikte yer alan "tek kullanım-lık önlük verilir", "görevli eldiven kullanır", "utanma duygusunu ihlal etmeyecek şekilde", "vücuda mümkün olduğunca temas etmeden" gibi ifadelerin kağıt üzerinde ve zaten muğlak ifadeler olduğuna dikkat çeken Özdemir, "Devletin bir kurumunda ister tutuklu ister gözaltına olsun bir insanın hakim kararı olmaksızın bir hastanede bir hekim tarafından muayene edilmesinden dolayı bir makyajlanmış ifadeyle 'detaylı arama' insanlık suçudur, hukuksuzdur ve bir işkencedir" dedi.

"Çıplak arama" ifadesini "detaylı arama" diye değiştirince işkencenin işkence olmaktan çıkmadığını, sadece toplumsal tepki sonucu algıyı değiştirerek işkence yönteminin kalıcı bir uygulama haline getirilmeye çalışıldığına dikkat çeken Özdemir, "Yönetmelikte ister 'çıplak arama' diye geçsin ister 'detaylı arama' diye geçsin bu insanlık dışı uygulama kabul edilemez. Emekçiler de bu insanlık suçuna elbette karşı çıkacak, teşhir edecek ve haklarını arayacaklar. Devrimci Hukukçular olarak emekçilerin her türlü haklarının savunucusu olduğumuz gibi bu işkence yönetimine karşı da emekçilerin haklarını savunmaya, mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi.

TDİ: İnfaz Yakmalara Son!

kararlarına bırakıldığı belirtildi.

Tredman politikalarının uygulayıcısı "gözlem kurulları" aracılığıyla tutsaklara "pişmanlık" dayatıldığını, görüştüğü, mektuplaştığı kişiler, okuduğu kitaplar, yazdığı dilekçeler, keyfi verilen disiplin cezaları ve "bağımsızlar koğuşu"na geçip geçmeme kararının dahi tutsağın "uygun halli olma-

arttı. Özellikle tahliye tarihi gelen tutsakların disiplin cezaları ve 'iyi hal' bahanesiyle tahliyelerinin engellenmesi artış gösterdi."

2021 yılı başında yürürlüğe giren yasayla hapishanelerde oluşturulan İdare Gözlem Kurullarının, politik tutsakların infazlarını yakmak için bahaneler ürettiği vurgulanan açıklama-

tanelerden tutsakların onca zorlukla alabildikleri raporlar çoğu zaman siyasi tutumla karar veren ATK tarafından kabul edilmiyor... Son 6 yılda, 'veda' hakkı bile tanınmayan en az 103 tutsak hapishanede yaşamını yitirdi" denildi.

Açıklamada zindanlardaki hak ihlalleri, işkence ve tecrit ağırlaştırılırken dışarıda ise en ufak bir karşı çıkışta ise elektronik kelepçe, ev hapsi, imza dayatması, alan sınırlaması gibi uygulamalarla karşılandığına dikkat çekilerek "Biz tutsak yakını ve aileleri olarak, başta infaz yakmalara ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için burada toplandık. Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi olarak 19 Aralık'a kadar her an ve alanda 'İnfaz Yakmalara Son!', 'Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!' diyeceğimizi buradan bir kez daha haykırıyoruz" denildi.

Tutsak aileleri, yakınları, yoldaşları olarak tutsakların tecrit duvarlarının arkasına gömülmesine ve tüm yaşamın hücreleştirilmesine izin veremeyeceklerini vurgulayan TDİ bileşenleri, hapishanelerdeki baskı, saldırı ve işkenceye karşı toplumun her kesimini içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olmaya, mücadeleyi büyütmeye çağırarak eylemini sonlandırdı.

dığı"na gerekçe gösterilerek tahliyeleri engellendiğine dikkat çekildi.

Darbe girişiminin ardından devrimci tutsaklara yönelik bu saldırılar hız kazandı.

"İşkence ve kötü muameleler de artarak devam etti. Küfür, hakaret, tehdit, ajanlık ve ayakta askeri sayım dayatması, disiplin cezalarının bir tehdit aracı olarak kullanılması, hücre cezaları, çıplak arama gibi saldırılar daha da

mada "Halay çekmek, türkü söylemek sebebiyle açılan disiplin soruşturmaları, tutsak edilmeden önce yapılan sosyal medya paylaşımları dahi infaz yakma gerekçesi olarak kullanılabiliyor" denilerek 60'ın üzerinde tutsağın tahliyesi geldiği halde infazı yakılarak tahliye edilmediği belirtildi.

Açıklamada "hasta tutsakların tahliyeleri ya hastane ya Adli Tıp Kurumu (ATK) ya da savcılık engeline takılıyor: Has-

Sudan KP: Darbeye Karşı Çıkıyoruz!

Sudan Komünist Partisi'nin ait olduğu koalisyon, "Müzakere yok, uzlaşma yok, iktidar paylaşımı yok" sloganı altında 7-8 Kasım'da ulusal grevler ve sivil itaatsizlik eylemleri düzenleneceğini duyurdu ve sivil bir hükümetin tam sivil yönetimi Sudan'a liderlik edene kadar kitlesel protestolar düzenleme sözü verdi. Koalisyon, sivil grupların 25 Ekim darbesini gerçekleştiren orduyla yeniden iktidar paylaşımına dönmelerine yönelik uluslararası destekli bazı girişimleri de kesin olarak reddetti.

[Sudan Komünist Partisi Merkez Komitesi Sekreterliği'nin aşağıdaki 3 Kasım tarihli açıklaması, 4 Kasım'da Partinin twitter hesabında yayınlandı. Hafif değiştirilerek çevrildi.]

Komünist Parti Merkez Komitesi Sekreteri, siyaset sahnesindeki gelişmeleri sıkıca takip ederken, 30 Ekim'de başkentte ve Sudan'ın diğer şehirlerinde ve dünyanın dört bir yanında milyonlarca insanın darbeye karşı sokaklara çıkmasına yol açan kahramanlık ve cesareti övdü. Salih darbeye karşı gerçekleşen eylemlerde hayatını kaybedenleri anarken, katliamlardan sorumlu suçluların adalet önüne çıkarılması ve cezalandırılması gerekliliğine inandıklarını belirtti. Salih "Ayrıca eylemlerde yaralananlara da acil şifalar diliyor, tüm tutukluların serbest bırakılmasını talep ediyoruz" dedi.

30 Ekim gösterileri, kitlesel taleplerin çatısını darbeye karşı çıkmanın ötesinde, demokratik bir sivil hükümet kurarak devletin

tümünden yeniden yapılandırılması çağrısına değin yükseltti.

25 Ekim darbesiyle kendini gösteren kriz, geçiş iktidarının sivil ve askeri tarafları arasındaki ilişkinin kırılmasına ışık tuttu. Karşı tarafın bu çabaları, son [örneği] yakın zamanda tanık olduğumuz mevcut darbe, kitle hareketinin yükselişini ve şanlı Aralık Devrimi'ni durdurmaya ve engellemeye çalışıyor.

Artık tüm girişimler ve yerli ve yabancı

uzlaşma komiteleri, yapısal ve resmi teklifler (şundan ve bundan oluşan bir Egemenlik Konseyi, şundan ve bundan oluşan bir Güvenlik ve Savunma Konseyi vb.) sunmaya odaklanmış durumda.

Gerçek şu ki, tüm bu girişimler ve komiteler, halkın istediği gerçek değişimi reddeder, [darbe öncesinin] askeri ve sivil geçiş [kuvvetlerini] geri getirmek etrafında döner.

Bu senaryoların başarısı, darbenin yarattığı gerilim durumunu uzatacak ve şiddetlendirecek ve Sudan krizinin temelinde yatan nedenlere yönelik ulusal çapta bir çözüm sunmayacaktır.

Sudan Komünist Partisi olarak, darbeye karşı çıkıyor ve Sudan halkını, yeni bir siyasi vizyona sahip ulusal demokratik bir alternatif bulmak, tüm silahlı grupların dağıtılması ve askeri kurumlarda reform yapılması gibi kilit konuları ele alan anayasal deklarasyonu oluşturabilmek amacıyla darbeye karşı çıkmak için grevler ve her türlü güçlendirilmiş direnişle desteklenen sivil itaatsizliği sürdürmeye çağırıyoruz.

Sınırları, halkı ve Anayasayı korumak için bir savaş doktrinine göre birimleri yeniden yapılandırılan ve rehabilite edilen birleşik, profesyonel ve ulusal bir ordu oluşturmak amacıyla kiralık ceteler dağıtılmalı. Böylece halk ordusunun ve diğer düzenli kuvvetlerin, demokratik ülkelerde olduğu gibi sivil komuta altında olması sağlanmalı.

Bu ancak Sudan Devrimini bünyesinde barındıran tamamıyla sivillerin otoritesi altında olan bir halk iktidarı ile gerçekleştirilebilir.

Sudan Komünist Partisi MK Sekreterliği
3 Kasım 2021

Kıbrıs'ta Ekim Devrimi 104. Yıl Etkinliği

Devrimci Komünist Birlik (DKB) tarafından Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 104. yıldönümü dolayısıyla düzenlenen etkinlik 6 Kasım akşamı KTÖS'te gerçekleştirildi.

Kıbrıslı Rum izleyicilerin de katıldığı etkinlik, devrimci mücadelede ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Polit Strum tarafından hazırlanan ve BSM tarafından Türkçeleştirilen "Komünistler Rusya'yı nasıl kurtardı" isimli belgesel izlendi.

Belgesel gösteriminin ardından "Yeni Ekimlere Doğru Devrimci Mücadele" başlıklı panele geçildi. Panelde ilk konuşmayı Türkiye'den telekonferans yöntemi ile bağlantı kurulan Mücadele Birliği temsilcisi Muhammet Hizmetçi gerçekleştirdi.

Hizmetçi konuşmasında Ekim Devrimi'ni hazırlayan koşulları, Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin işçi sınıfı içerisinde yürüttükleri azimli çalışmaları ve Lenin'in bu mücadeledeki özel önemine değindi. Bugün Ekim Devrimini anlamının ve sahiplenmenin öncelikle Lenin'in Marksist siyasetini anlamaktan ve güncel pratiğe aktarmaktan geçtiğini anlatan Hizmetçi, tüm insanlık olarak yeni Ekimlerin öncülünde olduğumuzun ve komünistler olarak üzerimize önemli görevler düştüğünün altını çizdi.

Mücadele Birliği temsilcisinin ardından ikinci konuşmayı Kıbrıs'ın güneyinde örgütlenen Marksist-Leninist internet sitesi Nea Skepsi (Yeni Düşünce) kurucu üyesi Christos Kourtellaris yaptı. Aynı zamanda eski AKEL Merkez Komite üyesi olan ve partinin revizyonist çizgisine karşı çıkarak istifaya eden Kourtellaris, konuşmasının başında neden Marksist-Leninist bir web sitesi oluşturma ihtiyacı duyduklarını anlattı. Ülkedeki siyasal ve ekonomik sorunlara sınıf temelli Marksist bakış açısı getiren bir odağa ihtiyaç duyulduğunu belirten Kourtellaris, Nea Skepsi'nin bu alandaki ihtiyacı gidermeye çalıştığını aktardı.

Kıbrıs'ta komünist hareketi yeniden kurmak ve nihai zafere kadar antiemperyalist sınıf mücadelesini güçlendirmek için Ekim Devriminden ilham ve yol gösterici dersler aldıklarını belirten Kourtellaris, Ekim Devriminin halk kitlesinin istedikleri zaman zincirlerini kırabileceklerini, kapitalist oligarşinin ve sermayenin gerici siyasi temsilcilerinin yöneticileri olabildiklerini kanıtlandığına dikkat çekti.

Bugün Kıbrıs işçi sınıfının sığınacak bir barınağının ve öncü siyasi rehberliğinin olmadığına vurgu yapan Kourtellaris, işçilerin çoğunluğu, işsizler ve yoksul çiftçiler tek başlarına hayatta kalmak için mücadele ettiklerini aktardı. Geleneksel komünist siyasi güçlerin düzenli uzlaşmalarla sosyal demokratlara, oportünistlere ve reformistlere dönüştüğünün altını çizen Kourtellaris konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Kıbrıslı komünistler harekete geçmeli. Öncelikle, her şeye rağmen kendini komünist olarak gören bizler bir araya gelmeli ve yeniden örgütlenmeliyiz. Ama birleşmeden, birleşmek için, önce çizgilerimizi ayırmalı ve netleştirmeliyiz, aksi takdirde birleşmemiz eklektik ve işçi sınıfının çıkarları için tehlikeli olur. Ülkemizdeki komünist hareketin bu yeniden örgütlenmesini ait olduğumuz işçi sınıfına, çocuklarımıza, tarihe, Papaioannou ve Kavazoğlu gibi işçi sınıfımızın komünist kahramanlarına bir borç olarak yerine getirmeliyiz. Bu yüzyılın halk ayaklanmaları yüzyılı olacağını tahmin ediyoruz ve bunların merkezinde biz olmalıyız. Komünistlerin işçi sınıfı içindeki öncü eylemi sayesinde, emperyalizme karşı savaşacak ve bölgemizdeki ve dünyadaki diğer halklarla birlikte ve uluslararası dayanışma içinde sosyalizm için mücadele edecek olan sınıf temelli güçlü bir halk hareketi yaratılması için ön koşulları yaratacağız."

Paneldaki son konuşmayı Devrimci Komünist Birlik temsilcisi Yusuf Alkım yaptı. Ekim Devriminin tüm dünyada komünist hare-

ketin gelişmesini çok büyük bir ivme kattığını aktaran Alkım 1920'lerin başından itibaren bunun Kıbrıs'a da yansdığı ve 1926'da Kıbrıs Komünist Partisi (KKP)'nin kuruluşunu sağladığını belirtti. KKP'nin Kıbrıs devrimci mücadelesinde çok köklü bir gelenek yarattığını belirten Alkım DKB olarak bu geleneği sahiplendiklerini aktardı.

Dünyada gelişen devrimci mücadelelere ve devriminin olanaklarına değinen Alkım, Kıbrıs devrimi ile Türkiye, Kürdistan ve Yunanistan devrimlerinin iç içe geçmiş durumda olduğuna ve bugünkü koşullarda devrim karakterinin paralel gelişecek olan birleşik bir nitelikte olduğunu belirtti.

Devrimci Komünist Birlik olarak bu bilinçle, Kıbrıs'ta yaşayan tüm devrimci komünistleri güçlerini birleştirerek, Kıbrıs işçi sınıfının öncü gücü olacak olan ve sökmekte olan yeni devrimci şafağı ülkemizde karşılayıp zafere taşıyacak olan Devrimci Komünist Parti'yi en hızlı ve güçlü şekilde inşa etme mücadelesine omuz vermeye çağırıldıklarını belirtti.

Temsilcilerin konuşmalarının ardından izleyicilerin soru ve yorumları ile katılımcı bir söyleşi gerçekleştirildi. Konuşmalarda özellikle Nea Skepsi ve DKB'nin ortak çalışmalarını artması ve birleşik bir devrimci örgütlenmenin oluşturulmasının gerekliliğine vurgu yapılarak tamamlandı.

CarrefourSa'da İşten Atma Ve Kazanım

CarrefourSA'nın deposunda DGD-SEN için sendikalar faaliyet yürüten 4 işçiyi taşeron şirket 8 Kasım akşamı işten çıkardı. Ertesi sabah Esenyurt Depo önünde toplanan işçiler, işbaşı yapılmayarak eyleme geçti. İşçilerin kararlılığı sonunda taşeron şirket iş çıkışlarını iptal ettirmek zorunda kaldı.

İşten atılan Murat Polat'ın 32 gündür işe dönme mücadelesini sürdürdüğü CarrefourSa Esenyurt Depo'da, DGD-SEN adına sendikal faaliyet yürüten 4 işçi, "işçileri kıskırttı" bahanesiyle işten çıkarıldı.

Tez Koop İş Sendikası üyesi Murat Polat, işten atılmış, sendikaların işten atmalara sessiz kalması

üzerine "CarrefourSa ve Sarı Sendikacılığa Karşı Direniştim" diyerek Esenyurt Depo önünde eylem başlatmıştı.

Tazminat ödemesini kabul etmeyen işçiler ve DGD-SEN yöneticileri, bu sabah CarrefourSa Esenyurt Depo önünde toplandı. Depoda çalışan yüzlerce işçi dayanışma göstermek için işbaşı

yapmayı reddetti.

DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar depo önünde işçilere seslenerek, "Sırf işçiler örgütlenmesin diye sizi farklı iş kollarında gösteriyorlar. Paraları, devletleri, yasaları, hakimleri her şeyleri var bunların. Fakat buradaki birlik her şeylerini yerle bir ediyor. Tek korkuları, burada yana yana gelmeniz, işçilerin birbirine sahip çıkmasıdır. Bütün kaygıları bu. Bu korkunun üzerine gitmek

dışında başka seçeneğimiz yok" dedi. Acar, "Aksi durumda bugün dört işçi atılır, yarın başka işçiler atılır, bu böyle devam eder" dedi.

İşten atılan ve 32 gündür mücadele veren Murat Polat da işçilere seslenerek, Atılan işçilere hep birlikte sahip çıkmaları gerektiğini belirterek "Bugün CarrefourSa Esenyurt Depo'da işçiler ya hep birlikte kaybedecek ya hep birlikte kazanacak" dedi.

Üç saat süren eylemin ardından taşeron şirketin yetkilileri, geri adım atmak zorunda kaldı. Depoya gelen şirket yetkilileri işten çıkarmaların iptal edildiğini açıkladı.

İşçiler müzik eşliğinde halaylar çekerek eylemlerini sonlandırdı.

SUDAN DEVRİMİNDEN ÖĞRENMEK

Sinan Kaleli

Ordu, ElBurhan şahsında, ABD özel temsilcisi Feltman ile art arda iki gün (23-24 Ekim) yapılan görüşmenin ardından 25 Ekim sabahı, Sudan'da darbe yaptı. Başbakan ve bir dizi bakan, tutuklandı. Egemenlik Konseyi ve hükümet lağvedildi.

Darbeciler, ülkedeki tüm sendika ve meslek odalarının yönetim kurullarının feshedilmesi yönünde karar çıkardı. Ardından sokak çağrısı yapan tüm grupların faaliyetlerine yasaklar getirildi. OHAL ilan edildi. İnternet kesildi. Köprüler kapatıldı. Başkent havaalanı 26-30 Ekim arasında tüm uçuşlara kapatıldı.

Darbeci ElBurhan, "Sudan ordusu, geçiş sürecinin kurucusu sıfatıyla ve ulusal sorumluluğun gereği olarak devrimin gidişatının düzeltilmesi, ülkedeki kaos ve kriz ortamının yol açtığı tehlikelerin bertaraf edilmesi için Anayasal Bildiri Anlaşması ve Silahlı Kuvvetler Yasası gereğince bu kararları aldı" açıklaması yaptı. Hatta "buna darbe demeyelim, yol düzeltmesi diyelim" kabilinden "tuhaf" konuşmalar da yaptı. Ancak onu destekleyenler dahil kimseyi inandıramadı.

Darbeye yeşil ışık yakan ABD dahil, emperyalistler de "başbakanı bırak", "sivil hükümet iş başına dönsün" dediler. Başbakan Hamduk darbenin ertesi günü "ev hapsine" alınarak serbest bırakıldı. ABD Dışişleri Bakanı "Hamduk'un serbest bırakılması memnuniyetle karşıladı."

Yine de emperyalist merkezlerden uyarıların dozu gittikçe yükseldi. ABD, yardımları dondurduğunu açıkladı. Dünya Bankası ödemeleri kestirdi. AB benzer açıklamalar yaptı. ABD başkan yardımcısı Harris "sivil hükümet" isterken, Beyaz Saray'dan "Hamduk'un yönetiminin yeniden iş başına getirilmesi için darbe yönetimine etkide bulunması" maksadıyla Birleşik Arap Emirlikleri'yle görüşmeler yürütüldüğü açıklaması yapıyordu. Ne de olsa ElBurhan-Hemedi ikilisinin baş destekçileri Körfez gericiliği idi!

Nasıl oldu da emperyalistler darbe yönetimine gittikçe artan dozda uyarılar gönderir oldular? Biden eleştiriyor, AB emperyalizmi eleştiriyor, yardımlar kesilme tehdidi ve adımları... Neden?

Bunun tek bir açıklaması var. Sudan'da sokaklarda, işletmelerde, her alanda darbeye karşı ayaklanma var ve büyüyor. Daha darbenin ilk saatlerinden itibaren Sudan Meslek Odaları Birliği ve Özgürlük ve Değişim Güçleri darbeye karşı halkı sokaklara çağırdı. Özellikle SMOB doğrudan Sudan Komünist Partisi'nin yönetiminde. Kaldı ki darbe öncesinde de gösteriler vardı. Çağrılar sonrasında özellikle başkent Hartum ve Atbara'da güçlü protesto gösterileri ve sivil itaatsizlik eylemleri gelişti. Atbara, Sudan'ın kuzey bölgesindeki bir işçi kentidir ve Aralık Devrimi'ni ateşleyen gösterilerin çıktığı merkezdir.

Yalnızca Sudan'da değil, örneğin 30 Ekim'de hem tüm Sudan'da, hem de dünya genelinde 58 kentte darbeye karşı gösteriler yapıyordu. Tüm bu güçlü protestoların arkasındaki en büyük güç, Sudan KP'dir. Darbenin ilk anlarından itibaren düzenli bildirilerle işçileri, gençleri, kadınları eyleme çağırdı Komünist Partisi. İleri sürdüğü "darbeye pazarlık yok" şiarı, ÖDG dahil sahadaki tüm ortak çatı örgütlerinin temel sloganı haline geldi.

Sudan KP başta, devrimci güçlerin güçlü sokaklarda güçlü bir karşılık buluyor. Sermaye sınıfı için asıl korku duyulan nokta budur. Darbe, devrimin sırtını yere getirmek şöyle dursun, ateşi daha da körüklemek riski taşıyor. Hamduk'un "tutulduğu" yerden apar topar evine götürülüp "ev hapsine" alınması da bundan.

Emperyalistler "sivil yönetim" derken, "Egemenlik Konseyi'nin mevcut biçiminin devamından ve lağvedilen kabinenin aynı şekilde yeniden oluşturulmasından bahsediyor. Darbenin yenilmesi ve devrimin güçlü bir ileri atılım göstermesi, Hamduk başkanlığındaki bu "sivil yönetim" talebiyle engellenmek isteniyor.

Sudan devrimi, çağdaş devrimler için bir laboratuvar görevi görecektir zenginlikte. Hele bizde, kırntı bile denemeyecek "haklar" uğruna koparılan gürlütlüğü düşündüğümüzde, ülkemiz politik hareketi açısından mutlaka yakından takip edilmesi gereken bir deneyim. Özellikle Sudan KP'nin, devrimin yarım bırakılmasına karşı geliştirdiği politikalar ve aldığı tutum, mutlaka dikkatle incelenmelidir.

Sudan KP, devrimin yarı yolda bırakıldığı iki yıl önceki "kırılmalı uzlaşma"dan itibaren kendini asker-sivil ortaklığı "Egemenlik Konseyi"nden ve "sivil hükümet"ten ayrı tutmasını bildi. O zaman yaptığı değerlendirmede de bunun devrimi yarı yolda bırakmak anlamına geldiğini vurgulamış ve yüzünü sokaklara, halka çevireceklerini ilan etmişti. Burjuvaziyle bu "suç ortaklığına" girmeyi reddetti.

"Devrimin yarım bırakılmasına hayır" sloganı, o gün de ileri sürdüğü sloganlardan biriydi. Bugünlerde yayımladığı bildirilerde de sık sık bu sloganı kullanıyor. Daha ileri adımlar atılması ("vites yükseltme") çağrısını yineliyor.

Dahası, her kritik noktada yüzünü doğrudan işçilere, emekçilere dönüyor parti, ve çağrısını onlara yapıyor. Sermayeden ödünler koparma adına pazarlıklara girişmeye değil, devrimin (bunun bir halk devrimi olduğu tespitini yaparak) kesin zaferi için halkı greve, gösterilere, sivil itaatsizliğe, sokaklara çağırıyor. Hedef, kesin olarak devrimin zaferidir. Bu yolda ilerlerken elde edilecek her tür ödün (yani reformlar), "büyük alacağın ilk taksitleri" olarak cebe atılacaktır elbette. Ama hedef, bu ödünler değil, devrimin başarısıdır; tam demokrasidir, halkın egemenliğidir.

Partinin tüm bildirileri bu netlikte. Büyük bir güvenle haykırıyor Sudanlı yoldaşlar: "Devrim sürüyor ve zafer kesindir!" (Bir de bizdeki hakim uzlaşmacılığı, "politika yapmak" adına kırntı peşinde koşmayı meslek edinenleri düşünün!)

Devrimci politika geliştirmek isteyen tüm güçlerin Sudanlı yoldaşlardan ve Sudan devriminden öğrenecek çok şeyleri var.

MÜCADELE BİRLİĞİ

KÜBA, ABD VE REJİM DEĞİŞİKLİĞİ HAYALLERİ

ABD'nin Küba'ya yönelik karşı devrimci saldırıları sürüyor. Küba 2. Covid-19 karşıtı aşısını geliştirir, çocukları aşılır, Venezuela başta, diğer ülkelerle üretim anlaşması yaparken, emperyalizm yeni saldırı planlarını yürürlüğe sokuyor. Geçtiğimiz haftalarda pandemi yasaklarının bitmesini kutlamak için sahillere akın eden Kübalıları "hükümet karşıtı gösteri yapıyorlar" diye lanse eden ABD, Kasım ayında düzenlenecek olan karşı devrimci bir eyemi finanse ediyor.

ABD Senatörlerinden Marco Rubio, son aylarda Küba'daki hükümet karşıtı protestolara destek sağlanmasında kilit rol oynuyor. Sık sık Küba'ya ve "diktatörlüğe" karşı tweetler atan Rubio, 20 Kasım'da "bir grup Küba vatandaşının" "şiddete karşı yürüyüş" yapmayı planladığı Küba kasabası Holguín ile ilgili bir yazı yayınladı. Yazı, Kübalı karşı devrimcilerin merkez üssü olan Miami merkezli bir haber sitesi olan Diario de Cuba'da yayımlandı. Gazete, Ulusal Demokrasi Vakfı'ndan (NED) önemli miktarda fon alıyor.

Rubio'nun makalesine göre yürüyüş, Küba genelinde bu tür barışçıl gösteriler yapmayı öneren Archipiélago adlı bir grup tarafından destekleniyor. Rubio yürüyüşe desteğini genişletti ve Guantanamo vatandaşlarının 20 Kasım'da yürüyüş yapmak için izin istemesi talebini tweetledi.

NED yalnız değil bu konuda. Florida ve İspanya merkezli ADN Cuba, Cubanos por el Mundo, Cubita NOW,

CubaNet, El Estornudo, Periodismo de Barrio, Tremenda Nota gibi karşı devrimci haber siteleri de dahil olmak üzere Birleşik Devletler hükümeti ve Açık Toplum ve NED gibi vakıflar tarafından finanse edilen Küba hakkında haber yapan başka haber siteleri de var.

ABD hükümeti tarafından finanse edilen bu web sitelerinin ve Rubio gibi politikacılar, Küba'da daha fazla protestoyu desteklemek için propagandaya öncülük ediyor. 5 Ekim'de ABD Başkanı Joe Biden yönetimi de bu gündeme destek verdi. Batı Yarımküre'den Sorumlu ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Brian Nichols, "Küba'da özgür basın ve ifade özgürlüğü mücadelesi devam ediyor" tweeti attı. Georgetown Amerika Enstitüsü'nün ev sahipliğinde düzenlenen bir etkinlikte, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin Batı Yarımküre kıdemli direktörü Juan Gonzalez, Küba hükümetini sanatçıları ve protestocuları tutukladığı için eleştirdi, "Sanatçıları şarkı söylediği ve özgürlük talep ettiği için hapse attığımızda, sizde bir sorun var" dedi.

Ve Havana'daki ABD Büyükelçiliği, Küba hükümetinin 18-19 Kasım'da ülke genelinde askeri tatbikatlar düzenleme kararını eleştiren bir bildiri yayınladı ve bunu "gözdağı vermeye yönelik açık bir girişim" olarak nitelendirdi. Küba hükümeti, 11 milyon vatandaşın olası bir ABD işgalinden doğal afetlere kadar çeşitli senaryolara hazırlamak için bu düzenli tatbikatı düzenliyor. Buna karşı Archipiélago, 20 Kasım'da yapılması planlanan karşı devrimci yürüyüş-

şün, Küba makamlarının sınırını turizme açmayı planladığı 15 Kasım'a taşınacağını duyurdu. ABD hükümet yetkilileri de #15N olarak adlandırılan yürüyüş katılma çağrısını yaptı.

İlk destek de kendilerini alenen Küba Devrimi'ni devirmeye adanmış, çoğu Küba sürgünlerinin çocukları olan Miami'deki ABD'lilerden geldi. 10 Ekim'de Florida Kongre Üyesi María Elvira Salazar, 15N Yürüyüşü'ne destek verdi, Küba protestocularına gizli internet erişimi sağlaması gerektiğini söyledi. 15 Ekim'de 1959'dan önce toprak sahibi olan Kübalıların çocuğu Florida Kongre Üyesi Carlos Giménez de yürüyüşü desteklemek için tweet attı, "sivil özgürlükler protestosu" dedi. Florida'nın diğer senatörü Rick Scott da ABD hükümetinin "Küba'daki bu özgürlük mücadelesi sırasında kenarda

www.mucadelebirligi10.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

(IRI) Miami, Washington ve Madrid'de adanın işgali için çağrıda bulunan gruplara cömertçe fon sağlıyor. Ve gelecek yıl daha fazla fon alabilmek için Havana'da bir kıyamet panoraması çiziyor.

Geçtiğimiz yıl Dışişleri Bakanlığı, Ulusal Demokrasi Vakfı (NED) ve Küba için USAID programlarından en az 54 kuruluş yararlandı. Bu ajans, bir CIA cephesi olan Creative Associates International'a casusluk, propaganda ve ada da dahil olmak üzere "değişim" ajanlarının işe alınması için son 20 yılda 1.8 milyar dolardan fazla para verdi... En iyi bilinen projelerinden biri olan "Küba Twitter" veya ZunZuneo başarısızlıkla sonuçlandı.

Yıllardır bu fonların yolunu takip eden Amerikalı araştırmacı Tracey Eaton, yakın tarihli bir röportajda, Küba'daki "rejim değişikliği" finansman programlarının çoğunun o kadar gizli olduğunu ve muhtemelen tüm alıcıların kim olduğunu veya kim olduğunu asla bilemeyeceğimizi söylüyor.

Bu arada Ulusal Güvenlik Arşivi'nin Nisan 2021'de ABD Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nın Küba hakkındaki çok gizli belgelerinin gizliliğini kalması üzerine çok sayıda bilgi ortaya çıktı. Temmuz 1960'ta ABD hükümetinin, bir Cubana Hava yolu pilotuna uçağını düşürmesi için ödeme yaparak Raúl Castro'ya suikast düzenlemeyi planlaması bunlara bir örnek.

*Veriler, Struggle La Lucha'da yer alan makalelerden derlenmiştir

Küba, Egemenliği Ve Onuru İçin Savaşıyor!

Küba'da ABD'nin bizzat finanse ettiği ve Miami'de yaşayan karşı-devrimci Kübalıların kışkırtmaları ile 15 Kasım günü gösteriler düzenlenecek... Planlanan karşı devrimci eylemlere karşı, Kübalı kadınların cevabını yayınlıyoruz:

Şimdiye kadar bilinen en büyük emperyalistten sadece 90 mil uzakta olan, cesur, onurlu ve küçük bir ülke olan Küba, 60 yılı aşkın bir süredir acımasız bir abluka ve giden Trump yönetimi tarafından yürürlüğe alınan 242 önlemlerle karşı karşıya. Amerika Birleşik Devletleri'nin mevcut hükümeti, açlık ve Covid 19 ile mücadele için tıbbi malzeme eksikliği yaratarak bizi teslim almaya çalışıyor, hastanelerimiz ve sağlık merkezlerimiz için tıbbi oksijen satın alma girişimlerini ve nüfusumuzun gıdaya erişimini engelliyor.

Gençler, doktorlar, bilim insanları, sağlık personeli ve toplumun tüm kesimlerinden işçiler olarak hükümetleriyle birleşen Kübalılar, yorulmadan çalışan gençlerin katılımını vurgulayarak Covid 19 ile sorumlu ve gönüllü bir şekilde mücadele etme görevini üstlendiler. Hastanelerde ve sağlık merkezlerinde Fidel, Jose Martí, Juan Manuel Márquez, Che ve tarihimizde önderlik eden diğer tüm büyük kahramanlarımızdan bize emanet edilen devrimci çalışmaların ve fikirlerin sürekliliğini sağlamak aslı görevimiz olmayı eksiksiz sürdürüyor.

Bu karmaşık durumun ortasında, Küba bilimsel seviyemizi de gösterdi ve Latin Amerika ve Karayipler'de üç aşısı ve iki aşısı elde eden ilk ülke oldu, elle tutulur sonuçlarla tüm nüfusunun aşılmasını sağladı, çocukları dahil. Vatandaşlarımızı savunmak ve emperyalistler tarafından ödemeleri yapılan vatansız küçük grupların sokaklarımızda yürütmesine izin vermemek için birçok nedenimiz var. Küba 60 yılı aşkın bir süredir dünyaya sevgi ve sağlık getirme misyonunu üstlendi. Bu yüzden birkaç dolara satın alınan birkaç vicdansız kötü insanın bizi aşağılamasına izin vermeyeceğiz. Bütün bu sebeplerden dolayı biz yola devam edeceğiz!

**Ya Vatan Ya Ölüm!
Zafere Kadar Daima!
Biz Kazanacağız!
Lazara Borraro Tolon /
Juana Rosa Machado Reyes**

Avrupa Sınırlarında Mülteci Krizi Sürüyor

Son haftalarda Belarus-Polonya sınırında bir mülteci krizi sürüyor. Grodno şehrindeki Bruzgi sınır noktasında soğukta, aç susuz bekletilen mültecilerden soğuktan ve beslenme yetersizliğinden, sınır güvenliğinden açılan ateşlerle ölüm haberleri geleceğinden, ülkeler ve siyasiler birbirlerini suçlamayı, sorumlu aramayı sürdürüyor.

Sadece Ortadoğu'da değil, dünyanın hemen her yerinde mültecilik sorununun kaynağının emperyalist kapitalist sistemin yarattığı açlık, yokluk ve savaşlar olduğu su götürmez bir gerçek. Kürdistan'dan gelip Avrupa'nın kapısına Polonya sınırından dayananlar da bu durumun bir parçası.

Emperyalist merkezler, bu göçmen trafiğinin arkasında Belarus, Rusya ve Türkiye devlet başkanlarının olduğunu yazdı ve hava yoluyla Moskova, İstanbul, Antalya, Hewlêr ve Şam'dan nasıl Minsk'e taşındığını yazıp çizmeye başladı.

Asıl sorumlular yani yoksul halkları evlerini yurtlarını terk etmekte zorunda bırakanlar, tüm sorumluluğu üstlerinden atarak, raporlarda adı geçen havayollarına yaptırım tehditleri yağdırmaya başladı.

Hükümetler cephesi böyle. Sınıra yığılan göçmenler tam bir yaşam savaşı veriyor. Duhoklu 28 yaşındaki Amila Abedelkader, "Su bittiğinde kardeşim Polonyalı askerlerden su istedi. Her gün su istiyorduk ve 'hayır' cevabı alıyorduk. Bekler için süt temin etmeyi reddettiler. Mülteciler yağmur suyu ve birikintileri içti" diyor.

Geçtiğimiz hafta gönüllüler tarafından ormanda bulunan 46 yaşındaki Fash

Mustafa ise, ormanda ilerlerken yerde yatan bir adam gördüğünü söyleyerek, "Ölü müydü yaşıyor muydu bilmiyorum" diyor.

"Gördüğümüz bazı göçmenlerin yüzleri dikenli tellerle kesilmiş" diyor gönüllü yardım görevlisi Katarzyna Wappa. "Bir yardım ağı oluşturuyoruz ve elimizde geleni yapmaya çalışıyoruz. İnsanlar ormanlarda ölüyor ve Polonya devleti daha fazla asker getirmekten ve mültecileri kim-

sesiz topraklara geri göndermekten başka hiçbir yardımda bulunmuyor."

Göçmenler Polonya sınırının resmi olarak açılmasını ve Polonya topraklarına resmi bir şekilde kabul edilmek istiyorlar. Buradan da Avrupa ülkelerinin sınır kapılarının kendileri için açılmasını talep ediyor.

Sınırdaki, Polonya duvarı önünde 2 binden fazla sığınmacı bulunuyor, aralarında çok sayıda kadın ve çocuk var ve son durakları Avrupa Birliği. Bu nedenle Belarus'ta kalmayı istemiyorlar. AB ülkeleri de "göçmenlerin sınıra kadar ulaşmasına izin verdiği için Belarus hükümetini, AB'yi istikrarsızlaştırmaya çalışmakla" suçluyor.

Açlık, susuzluk ve hipotermi kaynaklı ölümlerin sayısının en son 17'ye ulaştığı öğreniliyor. Öğrenilen son ölüm ise 14 yaşında ismi öğrenilemeyen bir Kürt çocuk oldu...